

Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.

Series V: Writings, 1909-1963, undated.

Reel
186

Box
70

Folder
986

Zionist Organization of America in Israel, 1958.

THE ROLE OF AMERICAN ZIONISM IN THE ESTABLISHMENT OF ISRAEL

58-27
20 A 6
1958

by

DR. ABBA HILLEL SILVER

American Zionists today share with Zionists the world over and with the citizens of Israel the deep joy of this occasion -- the Tenth Anniversary of the establishment of the State of Israel. The pride and the glory of this historic achievement belong to all Jews everywhere and to the generations of Jews who are not here but who hoped and prayed and labored and sacrificed that this historic victory and vindication might be had. Destiny had singled out the American Jewish community -- the largest and the most influential in the world, the least ravaged by the disasters of war -- a free community in a blessed and gracious democracy -- for a special task in the crucial hour. It is a source of deep satisfaction that the great summoning and challenging hour did not find this community either unprepared or unequal to the magnitude of the task assigned to it.

It became clear to the leaders of our movement in our country, to some sooner than to others, that only as the United States would be brought into the picture very affirmatively as a strong and dependable friend of ours, would our cause make any progress at all. It was also clear that the Jewish community of the United States would have to be mobilized, alerted and informed as to the true goal to be achieved and the proper line of action.

As a first step it was decided to convoke a conference, a truly representative conference of the whole of American Jewry where the will of the American Jewish community would have an opportunity to express itself on the fundamental issue. This Conference, democratically elected, met at the Waldorf-Astoria Hotel in New York City in the late summer of 1943. The chief issue before the Conference was the Resolution favoring the Jewish Commonwealth. A determined effort was made, by the non-Zionist minority to dissuade the Conference from adopting any resolution favoring the Jewish Commonwealth. This minority urged non-action in the name of

Jewish unity and threatened to bolt the meeting if its view did not prevail. Some of the official Zionist spokesmen had actually capitulated to this view. A compromise seemed to be in the making whereby the Zionists would give up their demand for a Jewish Commonwealth in return for the support of the non-Zionists for unlimited Jewish immigration into Palestine. The danger was clear. But the attempt to reduce the issue of Palestine to one of immigration and to prevent the Conference from making a clear declaration on the Jewish Commonwealth failed. The Conference issued a forthright and vigorous declaration in favor of the Jewish Commonwealth. The Jews of America assembled at that Conference realized that on the eve of great international adjustments and orientations which the Second World War was destined to bring about, and at a time when, undoubtedly, tremendous decisions would be made affecting future generations, it would be folly for the Jewish people to confine its demands to a matter of immigration schedules and not to present its full case and its basic historic needs to the tribunal of American and world public opinion.

The political maturity of American Jewry was fully demonstrated at this Conference and the Zionist forces were now able to move forward more confidently than ever before. In August 1943 the American Zionist Emergency Council had been organized, representing all the Zionist bodies in the United States. It now proceeded to initiate a nation-wide public relations program, designed to activate all the Jews of America in behalf of the Zionist cause. The issues were too great to be left to Hoi'juden... Local Emergency Councils were established in hundreds of communities throughout the land. Thereafter, no occasion, no opportunity and no vehicle was overlooked to bring the urgency of our cause to the attention of the Jews of the United States.

The next step, of course, was to mobilize non-Jewish public opinion. The most effective way in a democracy to achieve a goal of historic magnitude is through organized public opinion. We had to get the backing of the American people for our cause -- its ministers, educators, writers, journalists, leaders of capital and labor, State legislators, Congressmen and Senators. We could not depend on the

quiet intervention of friends or on backstage diplomacy. We knew that we had many friends in every walk of American life, but we had to urge them to make known their support to our government. We circulated books, tracts, pamphlets, press releases by the thousands -- by the tens of thousands, by the hundreds of thousands. We placed our literature in every center in our country. We interviewed editors, writers, news commentators and others who help mold public opinion. We arranged meetings throughout the country; sent speakers to tell our story and organized large and impressive conferences.

One of the issues which agitated American Zionists and Jews generally, during those critical years, was the proper attitude which we should take towards our government's handling of the Palestine issue. Some felt that our government was derelict in pressing for our rights -- rights to which the American government and the American people stood committed. Others were unwilling to embarrass the Administration or to embarrass themselves with the Administration. This issue was bound, sooner or later, to come to a head, and it did. After a period of sharp controversy and public debate, the issue was finally decided in favor of those who believed in a frank, forthright and resolute approach to our government and in the mobilization of American opinion for determined action. Accordingly both political parties were requested to include a pro-Palestine plank in their political platforms in 1944 on the eve of our national elections, and they consented. The same year a Resolution was introduced in the Congress of the United States in order to put the legislative branch of our government on record. For a time the Resolution, whose passage was never in doubt, was delayed through the intervention of the State and the War Departments, but it was finally adopted in December 1945. One of the reasons for the introduction of the Resolution in Congress was the importance of impressing upon our State Department the fact that the Palestine issue was not a peripheral one and could be treated lightly but that it is one of the major objectives of American foreign policy, to which it should devote as much thought and energy as it did to other important and urgent problems. It could not be

dismissed by mere gestures of good-will and vague promises.

Mr. Sumner Wells, in his book "Where are We Heading" commenting on the action of Congress on the Palestine Resolution, states:

"The position taken by the legislative branch of the government was firm, tonic and enlightened, as has often been the case in recent months. The Congress favored a foreign policy that was far more positive than that of the Executive and far more likely to further a healthy world reconstruction."

It was the American Zionists forces who defeated the infamous Grady-Morrison recommendations which were the outgrowth of the Report of the Anglo-American Committee of Inquiry -- in itself a threat to our Zionist program.

When Great Britain finally referred the Palestine question to the United Nations it became even clearer to us that the role of the United States would be decisive in all future deliberations on Palestine. Convinced that the outcome of the United Nations' deliberations would depend largely upon the stand which would be taken by the Government of the United States our Zionist forces intensified their efforts and proceeded, with even greater concentration to mobilize our supporters, both Jewish and non-Jewish. Our chief task was to convince our national Administration that it should take the lead in the United Nations in support of the Jewish position, in pursuance of the clearly expressed wishes of the American people. We carried on a tremendously energetic campaign of education all through 1947 and we made careful preparations to present our case before the United Nations.

Our case, by general consent, was presented impressively and effectively. It was now necessary to insure that the Majority Report of the United Nations Special Committee on Palestine would be approved by the required two-thirds vote of the members of the United Nations. This was a colossal undertaking which called for tremendous exertions on the part of the organized forces of American Jewry and American Zionism. Every U.N. delegation where we could hope for support was contacted and no effort was spared to win it over. During the last nerve-racking days of the General Assembly's session, it was by no means certain that the necessary two-thirds majority vote would be attained. The outcome depended entirely on whether

the United States would use its great influence with the nations which normally followed its lead and would urge them to vote in favor of the plan. The results are history! The United States delegation did warily urge other nations to follow its lead in support of the Partition Plan and on the memorable day of November 29, 1948, by a vote of 33 to 13, the General Assembly gave international sanction to the establishment of the Jewish State. It was a turning point in our history, the culmination of generations of struggle and sacrifice. Nothing can ever dim the glory of that great hour of decision and nothing can minimize its immense significance for all future developments.

But this, of course, was not the end of the story, for the American government soon reversed its position. On March 19, 1948 the American Delegation to the Security Council announced that, inasmuch as the Partition scheme could not be implemented by peaceful means, the Security Council should recommend to the General Assembly, to be convoked in special session, the establishment of a United Nations Trusteeship for Palestine, and that in the meantime the Security Council should instruct the Palestine Commission to suspend its efforts to implement the proposed Partition plan. It was now necessary to begin the whole work over again! It became immediately imperative to give effective expression to public indignation over the Administration's shocking reversal. A quarter of a million Jews demonstrated at a Mass Rally in Madison Square Park. Fifty thousand Jewish war veterans paraded through the streets of New York City in protest. Meetings of protest were held in nearly every town and city in the United States. Our friends were aroused to action.

This tremendous effort succeeded in defeating the last minute attempt to bring about a repudiation of the Partition Resolution, which unfortunately, had been sparked by our own Government. As the May 15th deadline for the termination of the Mandate and Proclamation of the Jewish State approached, the American Delegation attempted a last minute manouever to keep the Jewish people of Palestine from proceeding with the proclamation of their State. They sought to engage the Jewish Agency in a truce conference and in a new temporary trusteeship agreement. Some

Jewish leaders and some members of the Executive of the Jewish Agency were prepared to accept this proposal. They were afraid of the threats and the reprisals which might be resorted to in case the Jewish Agency refused to yield. Fortunately the majority of the American section of the Jewish Agency did not yield, and the United States delegations plan was rejected. On May 14th the State of Israel was proclaimed and it was shortly thereafter that President Truman, speaking for the American Government, gave the first official recognition to the newly constituted State of Israel.

The American Jewish community is largely to be credited with the political victories in the United Nations which prepared the way for the establishment of the State of Israel.

To be sure, these political victories in themselves did not establish the State of Israel. It remained for the poorly equipped, the fearless and the determined fighting forces of Palestine Jewry to uphold the United Nations' decision and to carry it into effect, in the face of the combined resistance of Arab governments who resorted to war, and in the face also, we must regretfully acknowledge, of British obstructionism and a crippling arms embargo.

Since that time the role of American Zionism has been to defend on the political front — tense, shifting, dangerous and always full of surprises — what had been achieved, to counter-act hostile Arab propaganda which has been growing steadily in strength on the American scene, as well as the hostile propaganda from certain unreconciled Jewish quarters. American Zionists have been in the forefront of every effort for the economic support and development of Israel. The so-called non-Zionist front of our financial campaigns for Israel in the United States has obscured the fact that substantially, both in giving and in leadership, it is the Zionists, whether affiliated or unaffiliated, in every community who carry the financial load as well as the organizational responsibility.

In view of all this it is of utmost urgency that world Jewry and especially American Jewry, should remain mobilized to defend what it has painstakingly and

honorably built, and that the Zionist movement which organized world Jewry politically and economically for the great and successful national effort, should continue to give it effective and intelligent direction and guidance in the future. It is not the result of a miracle that we have a State, and it would be folly to trust to miracles in the future.

It is gratifying to note that the importance of maintaining a strong Zionist organization in the Diaspora is now being vigorously defended even by those who previously had been indifferent or critical of the idea when it was advocated by some of us soon after the establishment of the State. At that time the insistence upon maintaining the prestige and authority of the Zionist movement for the sake of Israel as well as world Jewry was interpreted as a long-distance attempt on the part of certain Zionist leaders outside of Israel to run the affairs of the State of Israel. This interpretation fortunately, is no longer held.

American Zionism has yet a great role to play in the future. It is acknowledged everywhere that our country must and will continue to play a special role in the Near East. Its own legitimate interests and the interests of the free world demand it. The political fortunes of Israel will depend largely upon American policy in that part of the world. It is clear, on the basis of what has already transpired, that the Soviet Union is firmly resolved to penetrate the Near East and, if possible to Sovietize it, and will not hesitate to sacrifice Israel to win over the Arab world. There are powerful oil and other interests in our own country who would not hesitate to advocate a similar policy of appeasement. We cannot conceive that our government will yield to any such pressures and adopt a policy so alien to its traditions, its sympathies, its moral commitments and so repugnant to the sentiments of the overwhelming majority of its citizens. But the mounting pressures may achieve some partial successes nevertheless.

We must be alert to all such eventualities. The only organized body single-heartedly dedicated to this assignment are the Zionists of the United States. They may be trusted in the future to serve, as they have served in the past as the covenanted guardians of the historic idea -- the front-line soldiers in its steadfast defense.

Hold for Dr. Silver's return.

Ernest E. Barbarash, Director
Press and Publicity Department
Zionist Organization of America
145 East 32nd Street
New York 16, N. Y.
Murray Hill 3-9201

For Publication In Your Issue Of
MAY 1, 1958

In Historic Retrospect

THE ROLE OF AMERICAN ZIONISM IN THE ESTABLISHMENT OF ISRAEL

by

DR. ABBA HILLEL SILVER

We publish herewith text of an address delivered by Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland, O., at the opening of the two-day ZOA Anniversary Convocation held at the ZOA Daniel Frisch House, Tel Aviv, on April 29, 1958.

The Convocation, which was held within the framework of ZOA Week in Israel, was attended by 2000 invited guests, including members of the Diplomatic Corps, representatives of the Israel Government, Knesset, Jewish Agency and the world press. Delegates and guests also included some 500 ZOA members who arrived in Israel to participate in the Tenth Anniversary Independence celebrations.

Dr. Silver's address was of special significance in view of his own role in mobilizing American support for the establishment of the State of Israel both as chairman of the American Zionist Emergency Council and as chairman of the American Section of the Jewish Agency Executive. It was in the latter capacity that he presented the case for a sovereign Jewish state before the United Nations in 1947 and 1948.

- The Ed.

American Zionists today share with Zionists the world over and with the citizens of Israel the deep joy of this occasion -- the Tenth Anniversary of the establishment of the State of Israel. The pride and the glory of this historic achievement belong to all Jews everywhere and to the generations of Jews who are not here but who hoped and prayed and labored and sacrificed that this historic victory and vindication might be had. Destiny had singled out the American Jewish community -- the largest and the most influential in the world, the least ravaged by the disasters of war -- a free community in a blessed and gracious democracy -- for a special task in the crucial hour. It is a source of deep satisfaction that the great summoning and challenging hour did not find this community either unprepared or unequal to the magnitude of the task assigned to it.

It became clear to the leaders of our movement in our country, to some sooner than to others, that only as the United States would be brought into the picture very affirmatively as a strong and dependable friend of ours, would our cause make any progress at all. It was also clear that the Jewish community of the United States would have to be mobilized, alerted and informed as to the true goal to be achieved and the proper line of action.

- more -

As a first step it was decided to convoke a conference, a truly representative conference of the whole of American Jewry where the will of the American Jewish community would have an opportunity to express itself on the fundamental issue. This Conference, democratically elected, met at the Waldorf-Astoria Hotel in New York City in the late summer of 1943. The chief issue before the Conference was the Resolution favoring the Jewish Commonwealth. A determined effort was made, by the non-Zionist minority to dissuade the Conference from adopting any resolution favoring the Jewish Commonwealth. This minority urged non-action in the name of Jewish unity and threatened to bolt the meeting if its view did not prevail. Some of the official Zionist spokesmen had actually capitulated to this view. A compromise seemed to be in the making whereby the Zionists would give up their demand for a Jewish Commonwealth in return for the support of the non-Zionists for unlimited Jewish immigration into Palestine. The danger was clear. But the attempt to reduce the issue of Palestine to one of immigration and to prevent the Conference from making a clear declaration on the Jewish Commonwealth failed. The Conference issued a forthright and vigorous declaration in favor of the Jewish Commonwealth. The Jews of America assembled at that Conference realized that on the eve of great international adjustments and orientations which the Second World War was destined to bring about, and at a time when, undoubtedly, tremendous decisions would be made affecting future generations, it would be folly for the Jewish people to confine its demands to a matter of immigration schedules and not to present its full case and its basic historic needs to the tribunal of American and world public opinion.

The political maturity of American Jewry was fully demonstrated at this Conference and the Zionist forces were now able to move forward more confidently than ever before. In August 1943 the American Zionist Emergency Council had been organized, representing all the Zionist bodies in the United States. It now proceeded to initiate a nation-wide public relations program, designed to activate all the Jews of America in behalf of the Zionist cause. The issues were too great to be left to Hofjuden... Local Emergency Councils were established in hundreds of communities throughout the land. Thereafter, no occasion, no opportunity and no vehicle was overlooked to bring the urgency of our cause to the attention of the Jews of the United States.

The next step, of course, was to mobilize non-Jewish public opinion. The most effective way in a democracy to achieve a goal of historic magnitude is through organized public opinion. We had to get the backing of the American people for our cause -- its ministers, educators, writers, journalists, leaders of capital and labor, State legislators, Congressmen and Senators. We could not depend on the quiet intervention of friends or on backstage diplomacy. We knew that we had many friends

in every walk of American life, but we had to urge them to make known their support to our government. We circulated books, tracts, pamphlets, press releases by the thousands -- by the tens of thousands, by the hundreds of thousands. We placed our literature in every center in our country. We interviewed editors, writers, news commentators and others who help mold public opinion. We arranged meetings throughout the country; sent speakers to tell our story and organized large and impressive conferences.

One of the issues which agitated American Zionists and Jews generally, during those critical years, was the proper attitude which we should take towards our government's handling of the Palestine issue. Some felt that our government was derelict in pressing for our rights -- rights to which the American government and the American people stood committed. Others were unwilling to embarrass the Administration or to embarrass themselves with the Administration. This issue was bound, sooner or later, to come to a head, and it did. After a period of sharp controversy and public debate, the issue was finally decided in favor of those who believed in a frank, forthright and resolute approach to our government and in the mobilization of American opinion for determined action. Accordingly both political parties were requested to include a pro-Palestine plank in their political platforms in 1944 on the eve of our national elections, and they consented. The same year a Resolution was introduced in the Congress of the United States in order to put the legislative branch of our government on record. For a time the Resolution, whose passage was never in doubt, was delayed through the intervention of the State and the War Departments, but it was finally adopted in December, 1945. One of the reasons for the introduction of the Resolution in Congress was the importance of impressing upon our State Department the fact that the Palestine issue was not a peripheral one and could be treated lightly but that it is one of the major objectives of American foreign policy, to which it should devote as much thought and energy as it did to other important and urgent problems. It could not be dismissed by mere gestures of good-will and vague promises.

Mr. Sumner Wells, in his book "Where are We Heading" commenting on the action of Congress on the Palestine Resolution, states:

"The position taken by the legislative branch of the government was firm, tonic and enlightened, as has often been the case in recent months. The Congress favored a foreign policy that was far more positive than that of the Executive and far more likely to further a healthy world reconstruction."

It was the American Zionists forces who defeated the infamous Grady-Morrison recommendations which were the outgrowth of the Report of the Anglo-American Committee of Inquiry -- in itself a threat to our Zionist program.

When Great Britain finally referred the Palestine question to the United Nations it became even clearer to us that the role of the United States would be decisive in all future deliberations on Palestine. Convinced that the outcome of the United Nations' deliberations would depend largely upon the stand which would be taken by the Government of the United States our Zionist forces intensified their efforts and proceeded, with even greater concentration to mobilize our supporters, both Jewish and non-Jewish. Our chief task was to convince our National Administration that it should take the lead in the United Nations in support of the Jewish position, in pursuance of the clearly expressed wishes of the American people. We carried on a tremendously energetic campaign of education all through 1947 and we made careful preparations to present our case before the United Nations.

Our case, by general consent, was presented impressively and effectively. It was now necessary to insure that the Majority Report of the United Nations Special Committee on Palestine would be approved by the required two-thirds vote of the members of the United Nations. This was a colossal undertaking which called for tremendous exertions on the part of the organized forces of American Jewry and American Zionism. Every U.N. delegation where we could hope for support was contacted and no effort was spared to win it over. During the last nerve-wracking days of the General Assembly's session, it was by no means certain that the necessary two-thirds majority vote would be attained. The outcome depended entirely on whether the United States would use its great influence with the nations which normally followed its lead and would urge them to vote in favor of the plan. The results are history! The United States delegation did warmly urge other nations to follow its lead in support of the Partition Plan and on the memorable day of November 29, 1948, by a vote of 33 to 13, the General Assembly gave international sanction to the establishment of the Jewish State. It was a turning point in our history, the culmination of generations of struggle and sacrifice. Nothing can ever dim the glory of that great hour of decision and nothing can minimize its immense significance for all future developments.

But this, of course, was not the end of the story, for the American government soon reversed its position. On March 19, 1948 the American Delegation to the Security Council announced that, inasmuch as the partition scheme could not be implemented by peaceful means, the Security Council should recommend to the General Assembly, to be convoked in special session, the establishment of a United Nations Trusteeship for Palestine, and that in the meantime the Security Council should instruct the Palestine Commission to suspend its efforts to implement the proposed Partition Plan. It was now necessary to begin the whole work over again! It became immediately imperative to give effective expression to public indignation over

the Administration's shocking reversal. A quarter of a million Jews demonstrated at a Mass Rally in Madison Square Park. Fifty thousand Jewish war veterans paraded through the streets of New York City in protest. Meetings of protest were held in nearly every town and city in the United States. Our friends were aroused to action.

This tremendous effort succeeded in defeating the last minute attempt to bring about a repudiation of the Partition Resolution, which unfortunately, had been sparked by our own Government. As the May 15th deadline for the termination of the Mandate and Proclamation of the Jewish State approached, the American Delegation attempted a last minute maneuver to keep the Jewish people of Palestine from proceeding with the proclamation of their State. They sought to engage the Jewish Agency in a truce conference and in a new temporary trusteeship agreement. Some Jewish leaders and some members of the Executive of the Jewish Agency were prepared to accept this proposal. They were afraid of the threats and the reprisals which might be resorted to in case the Jewish Agency refused to yield. Fortunately the majority of the American section of the Jewish Agency did not yield, and the United States delegations plan was rejected. On May 14th the State of Israel was proclaimed and it was shortly thereafter that President Truman, speaking for the American Government, gave the first official recognition to the newly constituted State of Israel.

The American Jewish community is largely to be credited with the political victories in the United Nations which prepared the way for the establishment of the State of Israel.

To be sure, these political victories in themselves did not establish the State of Israel. It remained for the poorly equipped, the fearless and the determined fighting forces of Palestine Jewry to uphold the United Nations' decision and to carry it into effect, in the face of the combined resistance of Arab governments who resorted to war, and in the face also, we must regretfully acknowledge, of British obstructionism and a crippling arms embargo.

Since that time the role of American Zionism has been to defend on the political front -- tense, shifting, dangerous and always full of surprises -- what had been achieved, to counter-act hostile Arab propaganda which has been growing steadily in strength on the American scene, as well as the hostile propaganda from certain unreconciled Jewish quarters. American Zionists have been in the forefront of every effort for the economic support and development of Israel. The so-called non-Zionist front of our financial campaigns for Israel in the United States has obscured the fact that substantially, both in giving and in leadership, it is the Zionists, whether affiliated or unaffiliated, in every community who carry the financial load as well as the organizational responsibility.

In view of all this it is of utmost urgency that world Jewry and especially American Jewry, should remain mobilized to defend what it has painstakingly and

honorably built, and that the Zionist movement which organized world Jewry politically and economically for the great and successful national effort, should continue to give it effective and intelligent direction and guidance in the future. It is not the result of a miracle that we have a State, and it would be folly to trust to miracles in the future.

It is gratifying to note that the importance of maintaining a strong Zionist organization in the Diaspora is now being vigorously defended even by those who previously had been indifferent or critical of the idea when it was advocated by some of us soon after the establishment of the State. At that time the insistence upon maintaining the prestige and authority of the Zionist movement for the sake of Israel as well as world Jewry was interpreted as a long-distance attempt on the part of certain Zionist leaders outside of Israel to run the affairs of the State of Israel. This interpretation fortunately, is no longer held.

American Zionism has yet a great role to play in the future. It is acknowledged everywhere that our country must and will continue to play a special role in the Near East. Its own legitimate interests and the interests of the free world demand it. The political fortunes of Israel will depend largely upon American policy in that part of the world. It is clear, on the basis of what has already transpired, that the Soviet Union is firmly resolved to penetrate the Near East and, if possible to Sovietize it, and will not hesitate to sacrifice Israel to win over the Arab world. There are powerful oil and other interests in our own country who would not hesitate to advocate a similar policy of appeasement. We cannot conceive that our government will yield to any such pressures and adopt a policy so alien to its traditions, its sympathies, its moral commitments and so repugnant to the sentiments of the overwhelming majority of its citizens. But the mounting pressures may achieve some partial successes nevertheless.

We must be alert to all such eventualities. The only organized body single-heartedly dedicated to this assignment are the Zionists of the United States. They may be trusted in the future to serve, as they have served in the past as the covenanted guardians of the historic idea -- the front-line soldiers in its steadfast defense.

#

24 AD
4/14/58

פריצת נתיבה

ישנם הישגים פסויים בעולם המדע שנודעו בשם "פורצי נתיבה". כשהושגה מהירות שלמעלה ממהירות הקול נחשב הדבר לפריצת נתיבה כזאת. כן נחשבו לפריצת נתיבה מאורע פיצול האטום והירה המלאכותי. במקרים אלה ודומיהם הבקיע האדם את החומות שהצרו צעדיו מימי בראשית. כל פריצת נתיבה כזאת פתחה לפני האנושות שערי עולמות חדשים ובלתי משוערים על כל האפשרויות העצומות הכרוכות בזה. כל פריצת נתיבה כזאת - יש בה כביכול משום מעשי בראשית.

גם בתולדות האנושות ישנן פריצות נתיבה כאלה, אם פוליטיות ואם חברתיות או כלכליות. בתקופת הרנסאנס חלה פריצת נתיבה כזאת. וכן - בימי המהפכה האמריקנית והמהפכה הצרפתית; ולגבי עמי רוסיה - בימי המהפכה הרוסית. לאחר שנחרשו מאורעות אלה בהיסטוריה התחילה האנושות מתקדמת בכיוונים חדשים לגמרי.

אכן, פריצות נתיבה אלה שינו את פני העולם.

גם בתולדות העם היהודי נחרשו מאורעות כאלה, מאורעות בעלי אופי מכריע ומיוחד במינו, שיש לראותם כפריצות נתיבה ממש. יציאת מצרים הייתה פריצת נתיבה כזאת. מתן תורה מסיני והתעוררות התנועה הנבואית בעקבות המאורע הזה, אף הם היו בגדר פריצת נתיבה כזאת בתולדות ההסתחות האמונה הישראלית ובתולדות האנושות בכלל. שיבת ציון מימי עזרא ונחמיה וכן נצחון המכבים - כל אלא אחד מן המאורעות ההיסטוריים האלה שימש פתח לתקופה חדשה וקרע חלונות לאופקים חדשים בשביל עמנו.

לדעתי, הרי אחת מפריצות הנתיבה החשובות ביותר בתולדות העם היהודי הייתה: קבלת ההחלטה על-ידי האוסטרו-הונגרים ב-1947 והכרזה העצמאית של מדינת ישראל במאי 1948. מאורעות אלה הבקיעו את חומות הגלות בנות שנות אלפיים, שהצרו את צעדיהם של בני עמנו חסרי-היסע ושמו עליהם מצור מסביב. ההחלטה הבינלאומית והכרזת העצמאות הישראלית פתחו שערים לתקופה חדשה של חירות ושל עצמאות מדינית ורוחנית כאחת. שתי אלה שינו את הכול, ובכלל זה גם אותנו.

התחלנו לחשוב אחרת, ולפעול ולדבר אחרת. התחלנו מרגישים הסון הרגשות אנושיים חדשות אשר היו זרות לבני עמנו במשך מאות בשנים. גילינו בתוכנו פנימה אוצרות בל-ישוערו של מרץ ומקורות כוח, וכושר מיוחד לקבל על עצמנו ולהוציא אל הפועל

משימות שנראו לנו בעבר כאילו אסאן הן למעלה מיכולתנו.

מהפכות שעלו יפה חן-כמעט המיד - "שער-הפלאים" למפעלים ולמשימות חדשים ונועזים. כמעט המיד המהפכות דוחפות ומעמידות בשורה הראשונה מספר רב של אנשים שלא היו ידועים קודם ואשר אף לא היו בין ראשוני המגוייסים. הללו מופיעים על הבמה לפתע-פתאום ומקבלים תפקידים חיוניים בביצוע המשימות החדשות והגדולות. במקום שהיו בו קודם אך מעטים, צובאים מפתח המוני-המונים. כל זה אירע אצלנו אחרי פריצת הנתיבה לפני עשר שנים. היו אלה עשר שנים עצומות, אדירות-תהילה בתכנון הדינאמי, במעשים ובהישגים ללא-הקדים, ובהגנה גיבורים על גבולות המדינה. עשור זה אין לו כמעט אח ורע במהפכות עמנו. חששות מרובים כל כך הוכחו כנסולי יסוד. תקוות רבות כל כך נהגסמו למעלה מכל המקווה. אשליות רבות כל כך נחברו כליל.

עשר שנים אלה היו לנו שנות מבחן. העולם כולו, וגם אנו בעצמנו, היינו מפתינים לראות אם אמנם יש בו, בעם היהודי, אותו חוסן פנימי, אותו כוח התמדה, אותה עצה וחשייה, ואתה נאמנות ונכונות להקרבהן כל אותן בחונות הדרושות לבניינה של מדינה. והנה, במשך עשר השנים היו עמי העולם, וגם אנו בעצמנו, עדים, מהוך הערצה והשתאווה גוברות והולכות, למראה יריעת הדראפה שנגולה לפנינו, הדראפה של קיבוץ גלויות ושל בנין הארץ, של אומץ עוז וגבורה כאשר עוד לא חזם העולם עד כה אלא לעתים וחוקות, או שלא חזה כלל.

במשך עשר השנים האלה הצליחה מדינת ישראל במשימותיה בצורה מדהימה ממש, לא בשלימות המטרות, כי אם בלהט ההתלהבות, בהתקדמות המהירה וברוח הנועזת והאמיצה של משימותיה. מדינת ישראל עשתה חיל בסדנה ובשדה; ביבשה בים ובאוויר; בעיר ובכפר, בביצות ובמדבריות, בבתי הספר ובמוסדות העליונים למדע ולמחקר; בשוהים המוציאלים ובמאחזי הלשון והתרבות העברית. ישראל ניצחה גם בשדה-הקרב - להשתוממות ירידיה ולמגינת-לב אויביה.

לפני עשר שנים, אחרי ההחלטה ההיסטורית של האומות המאוחדות נאמתי באסיפה בניו יורק, שנערכה כעין מסיבה לכבוד צאתי לביקור בישראל. בנאומי זה אמרתי: "הבונים שלנו בארץ ישראל יצטרכו לעמוד בנסיונות רבים ולהתגבר על מעצוים קשים אבל מובטחני שיעמדו במבחן השעה. עדיין עליהם לחפש ולמצוא לעצמם עיניים אוליטיות חדשות. הם ילרי כור-המצורף. הם באו

פארבע כנפות הארץ ומכל הפוזות הגולה, והגולה מסביבה את חותמה על כל אחד. מוצאם מאזורים הרבותיים שונים ומרקע מדיני שונה. הם מייצגים חוויות ונסיונות אישיים שונים ונבדלים ביותר, ואת כולם יש למזג לחסיבה אורגנית אחת. עליהם ללמוד כיצד להיות מאוחדים בעת צרה וסבלנים בעת מתיחות, וכיצד להנמיך קולם של יוצאי-דופן, של אנשי דוקטרינה ושל קנאים למיניהם, בחוך התסולה העליזה של ההליך הבניה.

"בני עמנו", אפרתי אז, "ישבו בארץ שאינה מבצל שנבנה על ידי השבע, להנחתם מפני כגיפה ומפני זרוע המלחמה" - כאשר שר שבספיר על אנגליה, ארץ האיים. זוהי ארץ פתוחה מכל צד, אשר מאד יקשה להגן על גבולותיה ואשר בסחונה הוא בלבות בניה האמיצים, בחכמה המדינית ובמסמקה הלאומית של העם היושב בתוכה. את אשר רכשו בגבורה - יצטרכו לשמור בחבונה. אבל הרוח, הרצון והיכולת לא יעדרו מהם, והם לא יאכזבו לעת מבחן."

כיום, מעץ עשר שנים, אני גאה שביכולתי לחזור על הפסוק האחרון שבאוהו נאום - "הם לא יאכזבו לעת מבחן" - כי אכן הם לא הכזיבו לעת מבחן.

אולם, לא רק אהם במדינת ישראל לא יכזבם. גם יהודי החפוצות לא הכזיבו.

נאמנותם היתה איתנה ומשענתם - מיטענת אאדירים. יהיה אשר יהיה תואר האצילות שההיסטוריה תכבד בו את יהודי הדור הזה על מסירותם הנדירה לאידיאל, אך משוכנע אני כי בני-עמנו האמיצים שבחוץ גבולות ישראל ואחיהם ואחיותיהם, שותפיהם הנאמנים, שמחוץ לגבולות אלה, יהיו שותפים שווים לתואר זה - חלק כחלק.

מה הביאו עשר השנים האחרונות לעם היהודי? - לא רק בית לאומי; לא רק מעמד של אומה חופשית וריבונית; לא רק מקום-מפלג ומקור חיים חדשים והקווה חדשות, למאות אלפים מאחינו - פליטי חרב שהעולם הגדול והנרחב סגר שעריו בפניהם; לא רק ציביליזאציה חדשה העולה כפורחת, מזיגה מופלאה של ישן וחדש; לא רק ארץ שקמה מהריסותיה, מן העזובה והשממה של מאות שנים רבות - אשר בהן החזינה עיניך^{כעמ} אשר היפנה, גם כוח נעורים, גם מבסי נעורים והקווה נעורים. אבל עשר השנים האחרונות האלה החזירו לעמנו גם את גאוונו שאבד, את הבטחון שלו בכוחות עצמו, שהפסיד כמעט לחלוטין במסיבות האכזריות של מאות השנים שחלפו. עשר השנים האחרונות האלו הצילו אותנו מצפורני היאוש המר, אחרי זוועות הנאציזם שהשפילו את רוח עמנו עד דכא. העשור האחרון העלה לנו ארובה והחיש מזור לעצמותינו! הוא החזיר לנו את תחושת ערכנו הלאומי ושליחותנו כעם. לאחר כמה טלסולים מסוכנים ונואשים בדרכי עקלתון, שוב העלה אותנו ההיסטוריה על דרך המלך של יעודנו הלאומי.

האומנם תמה ונשלמה מלאכתנו אחרי עשר שנים נהדרות מסעירות ורבות גבורה אלה? מלאכתנו לא הושלם עד אשר ייגמר התהליך של קיבוץ הגלויות; עד אשר המשק הלאומי של מדינת ישראל יהיה יציב; עד אשר ישרור השלום והשלווה בגבולות מדינת-ישראל וארבייה מסביב יחדלו מאיומים ומהטרדה.

בעיות רבות וגדולות, תקיימות ועומדות מלפני עשר שנים, עדיין לא מצאו את פתרונן. המלחמה עם השכנים הערבים לא נסתיימה. יש שבייתה-נשק הוצופה תקריות-איבה מרובות, ואין שלום. עצם נוכחותו של חיל-האומות המאוחדות בגבול ישראל משמש הוכחה, אם יש צורך בהוכחות, כי אין שלום. ההסגר הימי והחרם הכלכלי הערבי נגד ישראל נמשך והולך. המלאי העצום של נשק וציוד

שנוכש על-ידי מדינות ערב, על הרוב ממקורות סובייטיים, אך לא ממקורות סובייטיים בלבד, מהווה איום מהמיד על בטחונה של מדינת ישראל. כן מאיימת על שלום ישראל העמולת ההסתה הערבית למלחמה, וגם האיחודים הפדרטיביים של ארצות ערב שהוצאו אל הפועל בזמן האחרון. לנוכח מסיבות אלה נאלצה ישראל להפנות חלק ניכר מהכנסתה המאומית המוגבלת מפעולות בינוי חברתי אל צרכי הגנתה של המדינה.

בעיית פליטי ערב לא באה על פתרונה. המערב הקדיש יתר השומה לב לממשלות ערב ולמגמותיהם הצבאיות מאשר לעמי ערב ולצרכיהם האנושיים המינימאליים. על אף בעיית הפליטים **אצאאקא** שלה עצמה הדוחקת למדי, הייתה ישראל מוכנה לחרום הרוסה ניכר לפתרון בעיית פליטי ערב, שנוצרה לא על-ידי מדינת ישראל כי אם עקב התוקפנות של מדינות ערב וכחוצאה מהתגרות הצבאית בהחלפת האומות המאוחדות. מדינת ישראל חתה זמן רב לוועידת-שלום, אשר מממשלות ערב לא אבו לשמוע עליה; לוועידת-שלום אשר בה אפשר יהיה לדון גם כשאלה הפליטים ולהגיע לידי הסכמה הדדית בנידון הצעות מסוימות. מדינת ישראל חתה זמן רב לוועידת כזאת, או ליוזמה מצד ממשלות אחרות, המתייחסות בידידות לישראל ולערב כאחד, ממשלות שההיינה מוכנות להעדיף את הגורמים ההומאניטאריים, הכרוכים בשאלה זו, על פני תמרוניהם המדיניים שלהן.

הבעיות האלה פורשן אחד - בין השאר: מלאכתנו לא חמה ונשלמה! העשור השני יזעק לפתרונים. ועד אשר יימצאו הפתרונים הרי כל אלה שפתחו במאמץ הזה של בנין המדינה - חייבים להמשיך במילוי התפקיד עד גמירא.

ואנו הפילה וחקורה לאלוהינו ואלוהי אבותינו, אשר בטה חסד לדור החלוצים והבונים הזה, כי יברך את מעשי ידינו ואת מעשי ידי הבאים אחרינו, במלאכת הקודש אשר לפנינו.

חלקה של הציונות האמריקנית בהקמת המדינה

ציוני אמריקה הם כיום הזה שוהפים לציוני העולם כולו ולאזרחי מדינת ישראל בשמחה העמוקה של המעמד הזה - חג העשור להקמת מדינת ישראל. הגאון והתהילה של הישב היסטורי זה הם נחלת כל היהודים באשר הם שם ונחלת דורות רבים של אחינו בני ישראל שאינם עוד אתנו, ואשר קיוו והתפללו, עמלו והקריבו קרבנות רבים למען נזכה ונגיע לנצחון היסטורי זה ולצידוק זה של שאיפותינו.

רצה הגורל לייחד את יהדות אמריקה - הגדולה ואדירת ההשפעה בתפוצות, שנפגעה פחות מכל שאר התפוצות מאסונות המלחמה, - עדה בת-חורין, בדימוקראטיה ברוכה ורבת-חסד - ואכן ייחד אותה הגורל לתפקיד מיוחד במינו בשעת הכרעה. למקור סיפוק רב הוא הדבר, שהשעה הגדולה והמחייבת הזאת לא מצאה את יהדות אמריקה בלתי מוכנה או בלתי ראוייה לעוצם התפקיד שנקבע לה. הוברר למנהיגי התנועה בארצות הברית, למי במוקדם ולמי במאוחר, כי רק לאחר שאמריקה חופעל בצורה ברורה וחד-משמעית כידיד אדיר ונאמן שלנו, נוכל לקוות להתקדמות ממשית של ענייננו. וכן היה ברור, שיהיה צורך לבייס את הציבור היהודי בארצות הברית, לעוררו לעמידה על הסמך וללמדו מה היא מטרתנו האמיתית ומהי הדרך הנכונה לפעולה.

החלט, ראשית כל, לכנס ועידה, ועידה שתייצג באמת את כל יהדות אמריקה, ואשר בה תינמן ההודמנות לעדה היהודית בארצות הברית להגיע לידי ביטוי נאמן בשאלות היסוד. ועידה זו, שנבחרה באופן דימוקראטי, נתכנסה במלון "וואלדורף אסטוריה" בניו יורק, בשלהי קיץ של שנת 1943. השאלה העיקרית שעמדה לפני הועידה היתה ההחלטה התומכת ברעיון הקהיליה היהודית. המיעוט הלא-ציוני שבוועידה עשה מאמץ נמרץ לשדל את הועידה, שלא תאשר שום החלטה התומכת ברעיון הקהיליה היהודית. מיעוט זה חבץ להצנע מפעולה בשם אחדות ישראל ואף איים לפרוש אם לא יקבלו דעתו. כמה מן הדוברים הצייניים הרשמיים כבר נכנעו לדעה זו. דומה היה כי עוד מעט הצוף ותעלה הצעם פשרה, שלפיה יוברו הציונים על הביעתם לקהיליה יהודית המורת המיכת הלא-ציונים בעליה בלפי מוגבלת לאץ-ישראל. הסכנה היתה ברורה. אבל הנסיון

להוריד את שאלת ארץ-ישראל למדרגה של שאלת הגירה בלבד ולמנוע בעד הועידה מלהשפיע הצהרה ברורה על קהיליה יהודית - נכשל לחלוטין. הועידה פרסמה הצהרה גלויה ונמרצת ההתנגדות בעיון הקהיליה היהודית. יהודי אמריקה שנהכנסו באותה ועידה עמדו על כך, כי נוכח השינויים והתמורות בזירה הבין-לאומית; נוכח שידור מערכות וחילופי אוריינטציות שמלחמת העולם השנייה הביא בכנפיה, הרי מחלטות כבירות ערך עתידות, ללא ספק, להשפיע על גורלם של הדורות הבאים. על כן ההאזן אך ליוולת אם העם היהודי יצמצם דרישותיו אך ורק בנידון מכסות עליה ולא יעלה לפני כס-המשפט של דעת הציבור האמריקני והעולמית את הצומות העם היהודי במילואן ואח צרכי היסוד ההיסטוריים שלו.

בגרותה המדינית של יהדות אמריקה הופגנה במילואה בוועידה זו. מעתה יכלו כוחות ההנועה הציונית לנוע קדימה ביתר עוז ובסחון מאשר אי-פעם קודם. באוגוסט 1943 אורגנה "המועצה הציונית האמריקנית לשעת חרום", שייצגה את כל הארגונים והגופים הציוניים שבארצות-הברית. המועצה קצצה להפעיל סיד על פני רחבי אמריקה תכנית רחבה ליחסי ציבור, שנועדת לעורר ולהסריץ את כל יהודי ארצות-הברית להחליץ למען הענין הציוני. השאלות היו גדולות וחשובות מדי משאפשר יהיה להניחן בידי "יהודי החצר"... מועצות חרום מקומיות הוקמו במאות קהילות יהודיות ברחבי המדינה. מכאן והלאה לא פסחו על שום שעה כושר והזדמנות ועל שום צינור אפשרי, כדי להפנות את מלוא השופת-הלב של יהודי אמריקה לדחיפות ענייננו!

הצעד הבא היה, כמובן, גיוס דעת הציבור הלא יהודית. הדרך היעילה ביותר להשיג במדינה דמוקרטית מסרה בעלת שעור-קומה היסטורי היא דרך צינורות דעת הציבור המאורגנת שבמדינה זו. צריכים היינו לרכוש את חניכתה של האומה האמריקנית בענייננו, את תמיכת כוחני הדת, המחנכים, הסוברים, העיתונאים, המנהיגים של בעלי ההון והפועלים, מחוקקי כל ארץ וארץ מארצות-הברית, וחברי ביה מנבחרים והסנאט. לא יכולנו להשגל ולסמוך על התערבות חשאית של ידידים, או על דיפלומטיה שמאחורי הקלעים. ידענו כי יש לנו ידידים רבים בכל חוגי החבורה האמריקנית, אבל נחוץ היה שנתבע מהם להודיע לממשלתנו על המיכתם בנו. הרבינו להפיץ ספרים, חוברות ופרסומי עתונות לרבבות ולמאות אלפים. המצאנו את ספרות התעמולה שלנו לכל מרכזי ארצות-הברית. היו לנו שיחות רבות עם

עורכים, כופרים, פרשני-חדשות ויתו מעצבי דעת הציבור. כינסנו אסיפות המונים רבות בכל רחבי המדינה. שלחנו נואמים להפיץ ברבים את דברנו, ואירגנו ועידות גדולות ורבות רושם.

אחת השאלות שהסעירו את ציוני אמריקה ואה יהודיה בכלל באותן שנות הכרעה היתה השאלה, מהי העמדה הנכונה שעלינו לנקט נוכח הצורה שבה סיפלה ממשלתנו בבעיה הארצישראלית. היו שסברו כי ממשלתנו חטאה בהזניחה את התביעות לצדקת זכויותינו, תביעות שהתחייבו עליהן גם הממשלה וגם האומה האמריקנית התחייבות ברורה ביותר. אך היו גם כאלה שלא היו מוכנים להביא בסבוכה את הנשיא וממשלתו. שאלה זו, מן ההכרח היה שתגיע, בסוקרס או במאוחר, לידי הכרעה. ואמנם, כן היה. אחרי תקופה של התנצחות חריפה ופולמוס פומבי הוכרעה הכף לבסוף לצד אלה המאמינים גם בגישה גלויה לב, ברורה ואמיצה אל ממשלתנו, וגם בגיוס דעת הציבור האמריקנית להסיכה בפעולה נמרצת. בהתאם לזה נתבקשו שתי המפלגות הפוליטיות לכלול בתוך המצע לבחירות הארציות, בשנת 1944, סעיף פרו-ארץ ישראלי שהיה הסכימו לכך. בא בשנה הוכנסה הצעת החלטה לקונגרס האמריקני, שנועדה לרשום בספר את עמדת המוסד המחוקק העליון של השלטון האמריקני. במשך זמן מה נשתהה אישורה של ההחלטה, אף שמעולם לא היה ספק בדבר כי האישור בוא יבוא, אלא שמזכירות-המדינה ומזכירות-המלחמה אקצזצו עיכבו. לבסוף אושרה ההחלטה, בדצמבר 1945. אחר הנימוקים להגשה הצעת ההחלטה לאישור הקונגרס היה, כי חשוב הדבר להוכיח למזכירות-המדינה את אמיתות העובדה שבעית ארץ-ישראל אינה בעיה של מה בכך, שמוחר לזלזול בה, כי אם אחת המטרות הנכבדות של מדיניות החוץ האמריקנית, ולכן על מזכירות המדינה לוקדש לבעיה זו מחשבה ומוץ כראוי לבעיות חשובות ורחופות. שכן אי אפשר לסלק בעיה זו רק על ידי ג'יסטות של "רצון טוב" והבטחות מעורפלות גרידא.

מר סאמנר וולס מעיר בספרו "לאן פנינו מועדות" בניהודן החלטת הקונגרס על ארץ-ישראל כדברים האלה:

"העמדה שנקט הענף המחוקק של השלטון היתה עמדה תקיפה, מועדדת ונאורה, כאשר אירע לשתיים קרובות בחדשים האחרונים. הקונגרס חמך במדיניות חוץ שהיא הרבה יותר חיובית מזו של הממשלה ושהיא עלולה לקדם הרבה יותר את שיקום העולם ובינויו בצורה בריאה".

הכוונות של ציוני אמריקה ניצחו את ההמלצות הידועות-לבואי של גריידי-

מוריסון, שהיו הולדה של הדין=וחשבון שיצא מלפני ועדת החקירה האנגלית=אמריקני
ושהיה בו, כשלעצמו, משום איום על התכנית הציונית שלנו.

כשהעבירה לבסוף בריטניה הגדולה את שאלת ארץ=ישראל לרשות האומות
המאוחדות הוברר לנו עוד יותר, כי לארצות=הברית נועד חפיד מכריע בכל
הדיונים על ארץ=ישראל בעתיד. כוחות החנועה הציונית, שהיו משוכנעים כי
תוצאות הדיונים באומות המאוחדות יהיו תלויות בעיקר בעמדה אשר תנקוט ממשלה
ארצות הברית, הגבירו מאמציהם וניגשו במישנה מרץ והתמסרות לגייס את כל
החומכים בענייננו, יהודים ושאנים=יהודים. עיקר המקידנו היה לשכנע את
ממשלת ארצות=הברית שתאות להתייבב בראש חומכי העמדה היהודית, בהתאם לרצון
האומה האמריקנית, שהובע לא פעם ברורות ומפורשות. ניהלנו מסע הסברה חינוכי
רב מרץ ותנופה במשך כל שנת 1947, ועשינו הכנות מדוקדקות להביא את עצומותינו
לפני האומות המאוחדות.

ייצגנו את ענייננו בצורה רבת רושם ויעילה ביותר. זאת הייתה הדעה
הכללית. מעכשיו נחץ היה להבטיח כי הדין=וחשבון של הלב בועדת האומות
המאוחדות לארץ=ישראל יאשר ברוב הדרוש של שני שלישי הקולות של חברי האומות
המאוחדות. היתה זו משימה עצומה שדרשה מאמצים יוצאים מהכלל מצד הכוחות
המאורגנים של יהדות אמריקה ושל הציונות האמריקנית. באנו במגע עם כל משלחת
ומשלחה באומות המאוחדות שיכולנו לקוות לחמיכתה, ולא חסכנו שום מאמץ לרכוש
את לבבה. בימים האחרונים של מושב העצרת הכללית שבהם הגיעה פתיחת העצבים
לשיאה, לא היינו בטוחים כל עיקר, שיושב הרוב הדרוש של שני שלישי הקולות בעצרת.
התוצאה הייתה תלויה לחלוטין בזה אם משלחת ארצות=הברית תפעיל את השפעתה
היתירה על האומות הנחונות כרגיל להנהגתה, ותמריץ אותן להצביע לפען התכנית
התוצאה היא נחלת ההיסטוריה! המשלחת האמריקנית המריצה את שאר האומות בכל
החמימות ללכת בעקבותיה ולהסוך בתכנית החלוקה. באותו יום היסטורי של ה-29
בנובמבר, 1948, נתנה העצרת, ברוב של 33 קולות נגד 13, את האישור הבין=לאומי
להקמת מדינה יהודית. היתה זו נקודת מפנה בתולדות עמנו, נקודת שיא בפרשת
מאמצים וקורבנות של דורות רבים. הזוהר והתהילה של אותה שעה גדולה לא יועמו
לעולם, ושום דבר לא ימעט את חשיבותה העצומה של אותה שעה לגבי כל ההתפתחויות
לעתיד.

אבל זה לא היה, כמובן, סופה של הפרשה, כי עד מהרה שינתה ממשלת ארצות-הברית את עמדתה מן הקצה אל הקצה. ב-19 במארס, 1948 הוויצה המסלחת האמריקנית למועצת הבטחון כי הואיל והכנית החלוקה אינה ניתנת למימוש באמצעים של שלום, על מועצת הבטחון להמליץ בפני העצרת הכללית, שתבגנס למושב מיוחד, על הקמת משטר נאמנות של האומות המאוחדות לארץ-ישראל. בינתיים על מועצת הבטחון להמליץ לפני הועדה הארצישראלית להפסיק את פאמציה למימוש תכנית החלוקה. היה צורך להתחיל בכל הפעולה מחדש! היה זה צו-השעה לחת ביטוי יעיל להתמרסות הציבור על המיפנה המועזע שחל במדיניות הממשלה האמריקנית. רבע מיליון יהודים הפגינו באסיפת המונים במדיסון סקוור גארדן פארק. חמישים אלף חיילים משוחררים יהודיים צעדו בסך ברחובות ניו יורק, לאות מחאה. אסיפות מחאה רבות נערכו בכל עיר ועיר בארצות-הברית. ידידינו נחשורו לפעולה. על ידי מאמץ עצום זה עלה בידינו להכשיל, ברגע האחרון ממש, את הנסיון להביא לידי ביטולה של החלטת החלוקה, נאסיון שהגורם המפריץ לו היה, לצערנו, השילסון האמריקני. כשנתקרב יום ה-15 במאי, הוא המועד שנקבע לסיום תקופת המנדט ולהכרזת מדינת היהודים, ניסתה הממשלת האמריקנית לבצע ברגע האחרון תימרון מסוים כדי לכנוע בעד העם היושב בציון מלהכריז על ייסוד המדינה. המסלחת בקשה להעסיק את הסוכנות היהודית בועידה של שביחת-נשק ובהסכם חדש על השלשת משטר נאמנות ארעי בארץ-ישראל. כמה מנהיגים יהודיים וכמה מחברי האקזקוטיבה של הסוכנות היהודית היו מוכנים לקבל הצעה זאת. הם חששו מפני האיומים ומפני מעשי התגבול האפשריים במקרה שהסוכנות היהודית תסרב להיכנע. למזלנו, סרבו רוב חברי האקזקוטיבה האמריקנית של הסוכנות היהודית להכנע ולהשפיע, והתכנית של המסלחת האמריקנית לאומות המאוחדות נדחתה. ב-14 במאי הוכרז על עצמאות ישראל ועל ייסוד מדינת ישראל. שעה קצרה לאחר מכן עמד הנשיא טרומן והכיר דשמית במדינת ישראל, בשם ממשלת ארצות-הברית. את הנצחונות המדיניים בזירת האומות המאוחדות, נצחונות שסללו את הדרך להקמת המדינה - יש לזקוף בעיקר לזכותה של יהדות אמריקה. ודאי, נצחונות אלה, כשלעצמם, לא הקימו את מדינת ישראל. היו אלה הכוחות הלוחמים האמיצים והנועזים של היישוב הארצישראלי, אשר למרות היות ציורם דל ועלוב, הוציאו את החלטת האומות המאוחדות מן הכוח אל הפועל. וזאת, נוכח התנגדותן המלוכרת של מדינות ערב, שפתחו במלחמה חוקפנית, ונוכח מכשולים רבים שהושמו בדרכה של המדינה

על ידי הבריסים - זאת עלינו לציין בצער! - ונוכח איסור פסלוח הנשק, שהיה
בו כדי לשחק שיהוק גמור.

סאוחה שעה וזילך היה זה הפקידה של ההנועה הציונית באמריקה לעמוד ולפעול
בקווי המגן של המדינה; לעמוד נגד סכנות שונות ומתחלפות, המלאות הפתעות,
חדשות לבקרים. הציונים באמריקה עשו כמיטב יכולתם לפעול נגד התעמולה
הערבית האויבת שהלכה וגדלה בהיקפה, וכן גם נגד התעמולה הציונית של
חוגים יהודיים פסויימים, שלא השלימו עדיין עם המציאות החדשה. ציוני אמריקה
עמדו גם כן בשורה הראשונה, עם כל מאמץ ומאמץ שנעשה לחמוך בישראל המיכה
כלכלית ולעזור לפיתוחה. 'החזית הבלתי-ציונית', כביכול, של המגביות
והפעולות למען ישראל בארצות-הברית, שסמטה את העובדה כי הציונים המאורגנים
ושאינם מאורגנים בכל עדה ועדה יהודית באמריקה, הם בעיקר שנשא בעול, בין
בחרומות כספיות ובין במנהיגות מדינית, והם שהיו אחראים לפעולות גם מבחינה
אירגונית.

בשים-לב לכל אלה, נודעת חשיבות ודחיפות יתירה להביעה, שיהדות העולם
כולו, ובפרט היהדות האמריקנית, תשאר מבוייסת להגנה על הבנין אשר בנתה
במסירות וביושר לבבן שההנועה הציונית אשר אירגנה את יהדות העולם לפעולה
פוליטית וכלכלית למען המאמץ הלאומי היהודי הגדול והמצליח - הוסיף לכוון
ולהדריך את יהדות העולם בצורה יעילה ואינסליגנסית. לא בדרך הנס זכינו
במדינה, ומסוכן הדבר לסמוך על הנס גם בעתיד.

נציין בסיפוק כי חשיבות קיומה של ההסתדרות הציונית בתפוצות מוכרת

ומוגנה כיום גם על ידי כל אלה שהתייחסו קודם בשוויון נפש להעיון זה
ולפעמים אף בביקורת, בה בשעה שכמה מאתנו הגנו בחוקף על הרעיון הזה מיד
לאחר הקמת המדינה, שחבענו נמרצות לקיים את כבודה ואת סמכותה של ההנועה
הציונית למען שלום המדינה ולמען טובת היהדות כאחת - נתחדש הדבר כנסיון
מצד מנהיגים ציוניים פסויימים בחוץ-לארץ לנהל את ענייניה של מדינת ישראל
מטווח-רחוק. למזלנו, שוב אין טענות אלה נשמעות כיום!

עוד נכון לה, לציונות האמריקנית הפקיד גדול בעתיד. הכל מודים בדבר

כי ארצות הברית מוכרחות ועתידות לפלא תפקיד מיוחד במזרח הקרוב. טובת עניני ארצות-הברית ועניני העולם החפשי דורשת זאת. העתיד המדיני של מדינת ישראל חלוי במידה רבה במדיניות האמריקנית בחלק עולם זה. ברור לנו, על יסוד כל מה שנודע עד כה, כי מנוי וגמור עם בריה-המועצות לחדוו למזרח הקרוב ולהגשים נמיתה האפשרות תהליך סובייטיזציה של חלק עולם זה. בריה המועצות לא תהסס להקריב את ישראל כדי לרכוש ידידותו של העולם הערבי. יש בארצות הברית חוגים בעלי השפעה כגון חברות הנפט ושאר בעלי חזקה, שלא היו מהססים מלהמליץ על מדיניות דומה לזו גם מצד אמריקה. איננו יכולים להעלות על הדעת שהממשלה האמריקנית תכנע ללחץ מסוג זה ותנקוט מדיניות הזרה למסורתה, לאהדה שבילתה לישראל ולהתחייבויות המוסריות שלהן, וכן אין להעלות על הדעת שהנקוט מדיניות שהיא לדא לרוחם של אזרחיה, ברובם המכריע. אולם הלחץ הנוכחי והולך עלול בכל זאת להביא הצלחה חלקית לחוגים האלה.

לפיכך עלינו להיות ערים לכל סכנה שלא יבוא. הגוף הציבורי היחיד, שהוא מסור בכל לב לשליחות זו הם ציוני אמריקה. עליהם אנשר לסמוך כי ישרתו גם בעתיד כאשר שרתו בעבר, כשומרי הברית של האידיאל ההיסטורי וכחיילי החזית הממהרים להגנה, במסירות ובעוז נפש.

THE ROLE OF AMERICAN ZIONISM ON THE ESTABLISHMENT OF ISRAEL

by

DR. ABBA HILLEL SILVER

*slim copy made
with handwritten
changes by
MS*

American Zionists today share with Zionists the world over and with the citizens of Israel the deep joy of this occasion -- the Tenth Anniversary of the establishment of the State of Israel. The pride and the glory of this historic achievement belong to all Jews everywhere and to the generations of Jews who are not here but who hoped and prayed and labored and sacrificed that this historic victory and vindication might be had. Destiny had singled out the American Jewish community -- the largest and the most influential in the world, the least ravaged by the disaster of war, a free community in a blessed and gracious democracy for a special task in the crucial hour. It is a source of deep satisfaction that the great summoning and challenging hour did not find this community either unprepared or unequal to the magnitude of the task assigned to it.

It became clear to the leaders of our movement in our country, to some sooner than to others, that only as the United States would be brought into the picture very affirmatively as a strong and dependable friend of ours, would our cause make any progress at all. It was also clear that the Jewish community of the United States would have to be mobilized, alerted and informed as to the true goal to be achieved and the proper line of action.

As a first step it was decided to convoke a conference, a truly representative

conference of the whole of American Jewry where the will of the American Jewish community would have an opportunity to express itself on the fundamental issue. This Conference, democratically elected, met at the Waldorf-Astoria Hotel in New York City in the late summer of 1943. The chief issue before the Conference was the resolution favoring the Jewish Commonwealth. A determined effort was made, by the non-Zionist minority to dissuade the Conference from adopting any resolution favoring the Jewish Commonwealth. This minority urged non-action in the name of Jewish unity and threatened to bolt the meeting if its view did not prevail. Some of the official Zionist spokesmen had ^{actually} capitulated to this view. A compromise seemed to be in the making whereby the Zionists would give up their demand for a Jewish Commonwealth in return for the support of the non-Zionists for unlimited Jewish immigration into Palestine. The danger was clear. But the attempt to reduce the issue of Palestine to one of immigration and to prevent the Conference from making a clear declaration on the Jewish Commonwealth failed. The Conference issued a forthright and vigorous declaration in favor of the Jewish Commonwealth. The Jews of America ^A assembled ~~in~~ that ~~democratically elected~~ Conference realized that on the eve of ~~the~~ great international adjustments and orientations which the Second World War was destined to bring about, and at a time when, undoubtedly, tremendous decisions would be made affecting future generations, it would be folly for the Jewish people to confine its demands to a matter of immigration schedules and not to present its full case and its basic historic needs to the tribunal of American

and world public opinion.

The political maturity of American Jewry was fully ^{demonstrated} ~~manifested~~ at this ~~month~~ Conference and the ^{new} Zionist forces were able to move forward more confidently than ever before. In August 1943 the American Zionist Emergency Council ~~organization~~ had been organized, representing all the Zionist bodies in the United States. It now proceeded to initiate a nation-wide public relations program, designed to activate ^{ate} all the Jews of America in behalf of the Zionist cause. The issues were too great to be left to Hoffjuden. ^{Local} Emergency Councils were established in hundreds of communities throughout the land. ~~and~~ Thereafter, no occasion, no opportunity and no vehicle was overlooked to bring the urgency of ^{our} ~~the~~ cause to the attention of the Jews of the United States.

The next step, of course, was to mobilize ~~the~~ non-Jewish public opinion. The most effective way in a democracy to achieve a goal of historic magnitude is through organized public opinion. We had to get the backing of the American people for our cause — its ministers, educators, writers, journalists, leaders of capital and labor, State legislators, Congressmen and Senators. We could not depend on the quiet intervention of friends or on backstage diplomacy. We knew that we had many friends in every walk of American life, but we had to ~~activate them and~~ to urge them to make known their support to our government. We circulated books, tracts, pamphlets, press releases by the thousands — by the tens of thousands ^{by} the hundreds of thousands. We placed our literature in every ~~new~~ center in our country. We interviewed editors, writers, news commentators and others who help mold public opinion. We arranged meetings throughout the country; sent speakers to tell our story and organized large and impressive conferences.

One of the issues which agitated American Zionists and Jews generally, during those critical years, was the proper attitude which we should take towards our government's handling of the Palestine issue. Some felt that our government was derelict in pressing for our rights, ^{rights} to which the American government and the American people stood committed. Others were unwilling to embarrass the Administration or to embarrass themselves with the Administration. This issue was

bound, sooner or later, to come to a head, and it did. After a period of sharp controversy and public debate, the issue was finally decided in favor of those who believed in a frank, forthright and resolute approach to our government and in the mobilization of American opinion for determined action. Accordingly both political parties were requested to include a pro-Palestine plank in their political platforms in 1944 on the eve of ^{the} national elections, and they consented. The same year a Resolution was introduced in the Congress of the United States in order to put the legislative branch of our government on record. For a time the Resolution, whose ^{passage} ~~passing~~ was never in doubt, was delayed through the intervention of the State and the War Departments, but ^{it} was finally adopted in December 1945. One of the reasons for the introduction of the Resolution in Congress was the importance of impressing upon our State Department the fact that the Palestine issue was not a peripheral one and could be treated lightly but that it ~~must become~~ ^{is} one of the major objectives of American foreign policy, to which it ~~must~~ ^{should} devote as much thought and energy as it did to ~~its~~ other important and urgent problems, ~~and~~ ^{it} could not be dismissed by mere gestures of good-will and vague promises.

Mr. Sumner Wells, in his book "Where are We Heading" commenting on the action of Congress, ^{on the Palestine Resolution} states:

"The position taken by the legislative branch of the government was firm, tonic and enlightened, as has often been the case in recent months. The Congress favored a foreign policy that was far more positive than that of the Executive and far more likely to further a healthy world reconstruction."

It was the American Zionists forces who defeated the infamous Grady-Morrison recommendations which were the outgrowth of the Report of the Anglo-American Committee of Inquiry — in itself a threat to our ^{Zionist} program.

When Great Britain finally referred the Palestine question to the United Nations/~~and~~ it became even clearer ^{to us} that the role of the United States would be decisive in all future deliberations on Palestine. Convinced that the outcome of the United Nations' deliberations would depend largely upon the stand which would be taken by the Government of the United States our Zionist forces intensified their efforts and proceeded, with even greater concentration to mobilize our supporters,

both Jewish and non-Jewish, and to keep them alerted. Our chief task was to convince ~~the~~ our national Administration that it should take the lead in the United Nations in support of the Jewish position, in pursuance of the clearly expressed wishes of the American people. We carried on a tremendously energetic campaign of education all through 1947 and we made careful preparations to present our case before the United Nations.

Our case, by general consent, was presented impressively and effectively. It was now necessary to insure that the Majority Report of the United Nations Special Committee on Palestine would be approved by the required two-thirds ^{vote} of the members of the United Nations. This was a colossal undertaking which called for tremendous exertions on the part of the organized forces of American Jewry and American Zionism. Every U.N. delegation where we could hope for support was contacted and no effort was spared to ~~win~~ win ^{it} ~~them~~ over. During the last nerve-wracking days of the General Assembly's session, it was by no means certain that the necessary two-thirds majority vote would be attained. The outcome depended entirely on whether the United States would use its great influence with the nations which normally followed its lead and would urge them to vote in favor of the plan. The results are history. The United States delegation did warmly urge other nations to follow its lead in support of the Partition Plan and on the memorable day of November 29, 1948, by a vote of 33 to 13, the General Assembly gave international sanction to the establishment of the Jewish State. It was a turning point in our history, the culmination of generations of struggle and sacrifice. Nothing can ever dim the glory of that great hour of decision and nothing can minimize its immense significance for all future developments.

But this, of course, was not the end of the story, for the American government soon reversed its position. On March 19, 1948 the American Delegation to the Security Council announced that, inasmuch as the Partition scheme could not be implemented by peaceful means, the Security Council should recommend to the General Assembly, to be convoked in special session, the establishment of a United Nations Trusteeship for Palestine, and that in the meantime the Security Council should instruct the Palestine Commission to suspend its efforts to implement

the proposed Partition plan. It was now necessary to begin the whole work over again. It ~~was~~ ^{has been} immediately imperative to give effective expression to public indignation over the Administration's shocking reversal. A quarter of a million Jews demonstrated at a Mass Rally in Madison Square Park. Fifty thousand Jewish war veterans paraded through the streets of New York City in protest. Meetings of protest were held in nearly every town and city in the United States. Our friends were aroused to action.

This tremendous effort succeeded in defeating the last minute attempt to bring about a repudiation of the Partition Resolution, which unfortunately, ~~was~~ ^{has been} sparked by our own Government. As the May 15th deadline for the termination of the Mandate and Proclamation of the Jewish State approached, the American Delegation attempted a last minute manouever to keep the Jewish people of Palestine from proceeding with the proclamation of their State. They sought to engage the Jewish Agency in a truce conference and in a new temporary trusteeship agreement. Some Jewish leaders and some members of the Executive of the Jewish Agency were prepared to accept this proposal. They were afraid of the threats and the reprisals which might be resorted to in case the Jewish Agency refused to yield. Fortunately the majority of the American section of the Jewish Agency did not yield, and the United States delegations plan was rejected. On May 14th the State of Israel was proclaimed and it was shortly thereafter that President Truman, speaking for the American Government, gave the first official recognition to the newly constituted State of Israel.

The American Jewish community is largely to be credited with the political victories in the United Nations which prepared the way for the establishment of the State of Israel. ^{TP} To be sure, these political victories in themselves did not establish the State of Israel. It remained for the poorly equipped, the fearless and the determined fighting forces of Palestine Jewry to uphold the United Nations decision and to carry it into effect, in the face of the combined resistance of Arab governments who resorted to war, and in the face also, we must regretfully acknowledge, of British obstructionism and ^a crippling arms embargo.

Since that time the role of American Zionism has been to depend on the

political
front, tense, shifting, dangerous and always full of surprises. *That* has been achieved, to counter-act hostile ^{Arab} propaganda which has been growing ^{effectively} in strength on the American scene, as well as ^{the} hostile propaganda from certain unreconciled Jewish quarters. American Zionists have been in the forefront of every effort for the economic support and development of Israel. The so-called non-Zionist front of our ^{human} campaign, for Israel in the United States has obscured the fact that substantially, ~~the non-Zionist front has been~~ both in giving and in leadership, it is the Zionists, whether affiliated or unaffiliated, in every community who carry the ^{human} load as well as the organizational responsibility.

In view of all this it is of utmost urgency that world Jewry and especially American Jewry, should remain mobilized to defend what it has painstakingly and honorably built, and that the Zionist movement which organized world Jewry politically and economically for the great and successful national effort, should continue to give it effective and intelligent direction and guidance in the future. It is not the result of a miracle that we have a State, and it would be ~~wise~~ ^{foolish} to trust to miracles in the future.

It is gratifying to note that the importance of maintaining a strong Zionist organization in the Diaspora is now being vigorously defended even by those who previously had been indifferent or critical of the idea when it was advocated by some of us soon after the establishment of the State. At that time the insistence upon maintaining the prestige and authority of the Zionist movement for the sake of Israel as well as world Jewry was interpreted as a long-distance attempt on the part of certain Zionist leaders outside of Israel to run the affairs of the State of Israel. This ^{interpretation} fortunately, is no longer ^{held} ~~the case~~. ^R American Zionism has yet a great role to play in the future. It is acknowledged everywhere that our country must and will continue to play a special role in the Near East. Its own legitimate interests and the interests of the free world demand it. The political fortunes of Israel will depend largely upon American policy in that part of the world. It is clear, on the basis of what has already transpired, that the Soviet Union is firmly resolved to penetrate the Near East and, if possible to sovietize it, and will not hesitate to sacrifice Israel to win over the Arab world. There are

powerful oil and other interests in our own country who would not hesitate to
~~advocate a similar policy~~ ^{of apparent} We cannot conceive that our government will yield to
 any such pressures and adopt a policy so alien to its traditions, its sympathies,
 its moral commitments and so repugnant to the sentiments of the overwhelming
 majority of its citizens. But the mounting pressures may achieve some partial
 success nevertheless.

We must be alert to all such eventualities. The only organized body single-
~~handedly~~ ^{are} dedicated to this assignment ~~is~~ the Zionists of the United States ~~and~~ ^{They}
 may be trusted in the future to serve as they have served in the past ~~as~~ ^{as} the
 covenanted guardians of the historic idea — the front-line soldiers in its ~~defense~~ ^{steadfast}
 defense.

It was clear, not only as the United States would be brought into the picture very affirmatively as a strong and dependable friend of ours, would our cause make any progress at all. It was also clear that the Jewish community of the United States would have to be mobilized, alerted and informed as to the goal and the proper line of action.

As a first step it was decided to convoke a conference, truly representative of the whole of American Jewry where the will of the American Jewish community could express itself on the fundamental issue. This Conference met at the Waldorf-Astoria Hotel in New York City in the late summer of 1943. The chief issue before the Conference was the resolution favoring the Jewish Commonwealth program. A determined effort was made, by the non-Zionist minority to dissuade the Conference from adopting a resolution favoring the Jewish Commonwealth. They called for its abandonment in the name of American Jewish unity and threatened to bolt the meeting if their view did not prevail. Even some of the official Zionist spokesmen had capitulated from the very beginning. A compromise seemed to be in the making whereby the Zionists would give up their demand for a Jewish Commonwealth in return for the support of the non-Zionists for unlimited Jewish immigration into Palestine. The danger was clear. But the attempt to reduce the issue of Palestine to one of immigration and to prevent the Conference from making a clear declaration on the Jewish Commonwealth failed. The Conference issued a forthright and vigorous declaration on the Jewish Commonwealth. The Jews of America assembled in that

National Conference realized that on the eve of the great international adjustments and orientations which the second world war was destined to bring about and at a time when undoubtedly, tremendous decisions would be made affecting future generations, it would be folly for the Jewish people to confine its demands to the matter of immigration schedules and not to present its full case and its basic historic needs to the tribunal of American and world public opinion.

The political maturity of American Jewry was fully manifested at this American-Jewish Conference. In August 1943 the American Zionist Emergency Council was organized and immediately initiated a nation-wide public relations program, designed to activate all the Jews of America in behalf of the Zionist cause. Local Emergency Councils were established in hundreds of communities throughout the land. And thereafter no occasion and no vehicle was overlooked to bring the urgent needs of the hour to the attention of the Jews of the United States. The next step, of course, was to mobilize non-Jewish public opinion. The most effective representation in a Democracy is through organized public opinion. We had to get the backing of the American people for our cause -- its ministers, educators, writers, journalists, leaders of capital and labor, State legislators, Congressmen and Senators. We knew that we had many friends in every rank of American life, but we had to move our friends to action, and to urge them to make known their will to our government and to our chief executive. We circulated books, tracts, pamphlets, press releases by the thousands -- by the tens of thousands by the hundreds of thousands. We placed our literature in every

key center in our country. We interviewed editors, writers, news commentators and others who helped mold public opinion. We arranged meetings throughout the country; sent speakers to tell our story and organized large and impressive conferences, and great demonstration meetings.

One of the issues which agitated American Zionists and Jews generally, during those critical years, was the proper attitude to take towards our government's handling of the Palestine issue. Some felt that our government was derelict in pressing for our rights to which the American government and the American people stood committed. Others were unwilling to embarrass the administration or to embarrass themselves with the administration. This issue was bound, sooner or later to come to a head, and it did. After a period of sharp controversy and public debate, the issue was decided in favor of those who believed in the frank forthright and resolute approach to our government and in the mobilization of American political opinion for ~~A~~/determined action. Both political parties were requested to include a pro-Palestine plank in their political platforms in 1944 and they consented. The same year a Resolution was introduced in the Congress of the United States, which for a time was delayed through the intervention of the War Department but ~~which was finally passed~~ which was finally adopted in December 1945. It was important to impress upon our State Department the fact that the Palestine issue was not a peripheral one that could be treated lightly but that it must become one of the major objectives of American Foreign policy

to which it should devote as much of thought and energy as it did to other important problems. It was important to convince our government of the interest of the American people in this subject and that this interest was deep and earnest and persistent and that its demands would not be satisfied until action was taken -- not merely pronouncements and promises.

Mr. Sumner Wells, in his book "Where are We Heading" commenting on the action of Congress states,

"The position taken by the legislative branch of the government was firm, tonic and enlightened, as has often been the case in recent months. The Congress favored a foreign policy that was far more positive than that of the executive and far more likely to further a healthy world reconstruction."

It was the American Zionists who defeated the infamous Grady-Morrison recommendations which were the outgrowth of the Anglo-American committee of inquiry. When Great Britain referred the Palestine question to the United Nations it became clear that the role of the United States would be decisive in the deliberations. Convinced therefore that the outcome of the United Nations' deliberations would depend largely upon the stand which would be taken by the government of the United States it became even more urgent for us to mobilize our supporters, both Jewish and non-Jewish, on the American scene. Our chief task was to convince the national administration that it should take the lead in support of the Jewish position in pursuance of the clearly expressed wishes of the American people. And so we carried on a tremendously

energetic campaign of education all through 1947 and we made careful preparations to present our case before the United Nations.

Our case, by general consent, was presented impressively and effectively. It was now necessary to insure that the majority report of the United Nations Special Committee on Palestine would be approved by two-thirds of the members of the United Nations. This was a colossal undertaking which called for tremendous exertions on the part of the organized forces of ~~the~~ American Jewry and American Zionism. During the last nerve-wracking days of the General Assemblies' session, it was by no means certain that the necessary two-thirds majority vote would be attained. The outcome depended entirely ^{would} upon whether the United States which used its great with the nations which normally followed its lead and would urge them to vote in favor of the plan. The results are history. The United States delegation warmly urged other nations to follow its lead in support of the Partition Plan and on the memorable day of Nov. 29th, 1948, by a vote of 33 to 13, the General Assembly gave international sanction to the establishment of the Jewish State.

But this of course is not the end of the story, for the American government soon reversed its position. On March 19th, 1948 the American Delegation to the Security Council announced that inasmuch as the Partition scheme could not be implemented by peaceful means the Security Council should recommend to the General Assembly that should be convoked in special session, the establishment of a United Nations Trusteeship for Palestine, and that in the meantime the

Security Council should instruct the Palestine Commission to suspend its efforts to implement the proposed partition plan. It was now necessary to begin the whole work over again. It was necessary to give effective expression to public indignation over the Administration's shocking reversal. A quarter of a million Jews demonstrated at a Mass Rally in Madison Square Gardens. Fifty thousand Jewish war veterans paraded through the streets of New York City in protest against the State Department's reversal.

This tremendous effort succeeded in defeating the attempt to bring about the repudiation of the Partition recommendation by the General Assembly. As the May 15th deadline for the proclamation of the Jewish State approached, members of the American Delegation attempted a last minute maneuver to keep the Zionist leaders from proceeding with the Proclamation of the State. They sought to engage the Jewish Agency in a truce conference and in a new temporary trusteeship agreement instead. Some Jewish leaders and some members of the Executive of the Jewish Agency were prepared to accept this proposal. They were afraid of the threats and the reprisals which ~~they~~ might be resorted to in case the Jewish Agency refused to yield. Fortunately the majority of the American section of the Jewish Agency did not yield and the United States delegate's plan was rejected by the issue and on May 14th the State of Israel was proclaimed.

It was shortly thereafter that President Truman, speaking for the American government, gave the first official de facto recognition to the new State of Israel

which had been proclaimed. Thus the American Jewish community is to be credited in the main with the political victories in the United Nations which prepared the grounds for the establishment of the State of Israel. To be sure, these political victories in themselves did not establish the State of Israel. It remained for the poorly equipped, the fearless and the determined fighting forces of Palestine Jewry to uphold the decision and to carry it into effect in the face of the combined resistance of the Arab governments who resorted to war, and in the face also, we must regretfully acknowledge, of British obstructionism, and ~~of~~ crippling arms embargo.

1.

~~It was clear, not~~ ^{that} only as the United States would be brought into the picture very affirmatively as a strong and dependable friend of ours, would our cause make any progress at all. It was also clear that the Jewish community of the United States would have to be mobilized, alerted and informed as to the ^{true to be achieved} goal and the proper line of action.

As a first step it was decided to convoke a conference, ^a truly representative conference, ^{on a democratic basis} of the whole of American Jewry where the will of the American Jewish community would ^{have an opportunity to} ~~could~~ express itself on the fundamental issue. This Conference met at the ^{democratically elected} Waldorf-Astoria Hotel in New York City in the late summer of 1943. The chief

issue before the Conference was the resolution favoring the Jewish Commonwealth program. A determined effort was made, by the non-Zionist minority to dissuade the Conference from adopting ^{any} resolution favoring the Jewish Commonwealth. They ^{This minority}

^{urged non-action} ~~called for its abandonment~~ in the name of American Jewish unity and threatened to bolt the meeting if ^{its} ~~their~~ view did not prevail. ~~Even some~~ ⁵ of the official Zionist

spokesmen had capitulated ^{to this view.} ~~from the very beginning.~~ A compromise seemed to be in the making whereby the Zionists would give up their demand for a Jewish Commonwealth in return for the support of the non-Zionists for unlimited Jewish immigration into Palestine. The danger was clear. But the attempt to reduce the issue of Palestine to one of immigration and to prevent the Conference from making a clear declaration on the Jewish Commonwealth failed. The Conference issued a forthright and vigorous ^{in favor of} declaration ~~on~~ the Jewish Commonwealth. The Jews of America assembled in that

democratically elected

National Conference realized that on the eve of the great international adjustments

and orientations which the second world war was destined to bring about, and at a

time when undoubtedly, tremendous decisions would be made affecting future generations,

it would be folly for the Jewish people to confine its demands to ^a ~~the~~ matter of

immigration schedules and not to present its full case and its basic historic needs

to the tribunal of American and world public opinion.

the The political maturity of American Jewry was fully manifested at this ~~American~~
and Zionist ~~Conference~~ *to move forward more confidently than ever before.*
~~Jewish~~ Conference. In August 1943 the American Zionist Emergency Council ~~was~~ organized,
representing all the Zionist bodies in the United States ~~it had been~~
and immediately initiated a nation-wide public relations program, designed to activate
It was proved that *The issue was too great to be left to Hoffmann*
all the Jews of America in behalf of the Zionist cause. Local Emergency Councils

were established in hundreds of communities throughout the land. And thereafter,

no opportunity *organizing the cause*
no occasion, and no vehicle was overlooked to bring the urgent needs of the hour to

HP
the attention of the Jews of the United States. The next step, of course, was to

the mobilize non-Jewish public opinion. The most effective ^{way} representation in a democracy

to achieve a goal of historic magnitude
is through organized public opinion. We had to get the backing of the American people

for our cause — its ministers, educators, writers, journalists, leaders of capital

we could not depend on the quiet intervention of friends or on back-
stage diplomacy.
and labor, State legislators, Congressmen and Senators. We knew that we had many

work friends in every ~~rank~~ of American life, but we had to ^{activate them,} ~~move~~ our friends to action,

support
and to urge them to make known their ~~will~~ to our government, and to our chief executive.

We circulated books, tracts, pamphlets, press releases by the thousands — by the

tens of thousands by the hundreds of thousands. We placed our literature in every

key center in our country. We interviewed editors, writers, news commentators and others who helped mold public opinion. We arranged meetings throughout the country, sent speakers to tell our story and organized large and impressive conferences, ~~and~~ great demonstration meetings.

One of the issues which agitated American Zionists and Jews generally, during those critical years, was the proper attitude ^{which we should take} ~~to take~~ towards our government's

handling of the Palestine issue. Some felt that our government was derelict in pressing for our ^{rights} ~~rights~~ to which ~~the~~ American government and the American people

stood committed. Others were unwilling to embarrass the ~~Administration~~ or to

embarrass themselves with the ~~Administration~~. This issue was bound, sooner or

later to come to a head, and it did. After a period of sharp controversy and

public debate, the issue was ^{finally} ~~decided~~ in favor of those who believed in ^a ~~the~~ frank,

forthright and resolute approach to our government and in the mobilization of

American political opinion for ~~determined~~ ^{accordingly} action. Both political parties were

requested to include a pro-Palestine plank in their political platforms in 1944, ^{on the eve of a national election}

and they consented. The same year a Resolution was introduced in the Congress

^{in order to put the legislative branch of our Government on record.} of the United States, which for a time was delayed through the intervention of

^{the State and} the War Department, but ~~which was finally passed~~ which was finally adopted in

December 1945. ^{one of the reasons for the withdrawal of the Resolution in Congress was the} ~~It was important to impress~~ ^{and} upon our State Department the fact

that the Palestine issue was not a peripheral one ~~that~~ ^{and} could be treated lightly

but that it must become one of the major objectives of American ~~foreign~~ ^{foreign} policy,

to which it ^{must} ~~should~~ devote as much ~~of~~ thought and energy as it did to other important ^{to} ~~problems~~ and ~~could not be dismissed by mere gestures of good-will~~ ~~and~~ ~~problems~~. ~~It was important to convince our government of the interest of the American~~ ~~and~~ ~~people in this subject and that this interest was deep and earnest and persistent and~~ ~~that its demands would not be satisfied until action was taken -- not merely pro-~~ ~~nouncements and promises.~~

Mr. Sumner Wells, in his book "Where are We Heading" commenting on the action of Congress states,

"The position taken by the legislative branch of the government was firm, tonic and enlightened, as has often been the case in recent months. The Congress favored a foreign policy that was far more positive than that of the ~~Executive~~ and far more likely to further a healthy world reconstruction."

It was the American Zionists ^{from} who defeated the infamous Grady-Morrison recommendations which were the outgrowth of the ^{Report of the} Anglo-American Committee of Inquiry. ^{- in itself a threat to our program} When Great Britain ^{finally} referred the Palestine question to the United Nations ^{even an} it became clear that the role of the United States would be decisive in ^{all future} the deliberations. ^{on Palestine} Convinced ~~therefore~~ that the outcome of the United Nations' deliberations would depend largely upon the stand which would be taken by the Government of the United States ^{our Zionist focus} ~~it became~~ ~~intensified their efforts and proceeded, with even greater concentration~~ ~~even more urgent for us to mobilize our supporters, both Jewish and non-Jewish, and to keep~~ ~~them alerted.~~ ~~on the American scene.~~ Our chief task was to convince the ^{our} national ~~administration~~ ^{in the United Nations} that it should take the lead in support of the Jewish position, in pursuance of the clearly expressed wishes of the American people. And ~~so we~~ carried on a tremendously

energetic campaign of education all through 1947 and we made careful preparations to present our case before the United Nations.

Our case, by general consent, was presented impressively and effectively. It was now necessary to insure that the ~~Majority Report~~ ^{the required} of the United Nations Special Committee on Palestine would be approved by two-thirds of the members of the United Nations. This was a colossal undertaking which called for tremendous exertions

on the part of the organized forces of ~~the~~ American Jewry and American Zionism. ^{Every} ~~VN~~ ^{VN} delegation ~~who we could hope for support was contacted and~~ ^{no effort was spared to win their favor.} During the last nerve-racking days of the General Assembly's session, it was by no means certain that the necessary two-thirds majority vote would be attained.

The outcome depended entirely ^{would} upon whether the United States ~~which~~ ^{would} use its great ~~influence~~ ^{influence} with the nations which normally followed its lead and would urge them to vote in favor of the plan. The results are history. The United States delegation ^{did} warmly urged other nations to follow its lead in support of the Partition Plan and on the memorable day of Nov. 29th, 1948, by a vote of 33 to 13, the General Assembly gave international sanction to the establishment of the Jewish State. — over

But this of course ^{was} ~~is~~ not the end of the story, for the American government soon reversed its position. On March 19th, 1948 the American Delegation to the Security Council announced that, inasmuch as the Partition scheme could not be implemented by peaceful means the Security Council should recommend to the General Assembly ^{to be} ~~that should be~~ convoked in special session, the establishment of a United Nations Trusteeship for Palestine, and that in the meantime the

It was a turning point in our history, the culmination of
generations of struggle and sacrifice. Nothing can ever
dim the glory of that great hour of decision and nothing
can minimize its immense significance for all future
developments. ~~It was an achievement~~

Security Council should instruct the Palestine Commission to suspend its efforts to ~~implement~~ the proposed Partition plan. It was now necessary to begin the whole work over again. It was ~~necessary~~ ^{in unadmittedly in fact} to give effective expression to public indignation over the Administration's shocking reversal. A quarter of a million Jews demonstrated at a Mass Rally in Madison Square ~~Garden~~ ^{Park}. Fifty thousand Jewish war veterans paraded through the streets of New York City in protest ^{Meetings / protest} ~~against the State Department's~~ ^{was held in every town and city in the U.S. - our friends} ~~reversal~~ ^{was} ~~was~~ ^{craved to action!}

This tremendous effort succeeded in defeating the ^{last-minute} attempt to bring about ~~the~~ a repudiation of the Partition ^{resolution, which unfortunately, was sparked} ~~recommendation~~ by the General Assembly. ~~As the May~~ ^{by our own Government. As the May} 15th deadline for the proclamation of the Jewish State approached, ~~members of the~~ ^{Aftermath, the Mandate and} American Delegation attempted a last minute maneuver to keep the ^{Jewish people of} ~~Zionist leaders~~ ^{Palestine} from proceeding with the Proclamation of ^{their} ~~the~~ State. They sought to engage the

Jewish Agency in a truce conference and in a new temporary trusteeship agreement, ~~instead~~. Some Jewish leaders and some members of the Executive of the Jewish Agency were prepared to accept this proposal. They were afraid of the threats and the reprisals which ~~were~~ might be resorted to in case the Jewish Agency refused to yield. Fortunately the majority of the American section of the Jewish Agency did not yield, and the United States ^{delegation} ~~delegates~~ plan was rejected. ~~by the issue and~~ On May 14th the State of Israel was proclaimed, ^{and}

It was shortly thereafter that President Truman, speaking for the American government, gave the first official ~~de-facto~~ ^{unofficially constituted} recognition to ~~the~~ ^{new} State of Israel,

tense, shifting, ~~and~~ dangerous and always full
of surprises

We must be alert to all real opportunities. The

any organized body which is devoted to
 this assignment is the ~~best~~ in the world
 the United States - who may be found in the
 nations to pass as they have passed in the
 past - the Communist Revolution of the Russian
 idea - the great big Revolution in the defense

חלקה של הציונות האמריקנית בהקמת המדינה

Address
Mail
April 1948
201

16 מ אלה

ציוני אמריקה הם כיום הזה שותפים לציוני העולם כולו ולאזרחי

מדינת ישראל בשמחה העמוסה של ~~הקמתה~~ - חג העשור להקמת מדינת ישראל.

~~המאבק ההתחילי של הייג היסטורי זה~~ הם נחלת כל היהודים באשר הם שם,

ונחלת יורות רבים של אחינו בני ישראל שאינם עוד אתנו, ואשר קיוו

והתפללו, קמלו והקריבו קרבנות רבים, למען נזכה ונגיע לנצחון היסטורי

זה, ~~ולצידוק זה של שאיפותינו.~~

רצה הגורל לייחד את יהדות אמריקה - הגדולה ואדירת ההשפעה בתפוצות,

שנפגעה פחות מכל שאר התפוצות מאסונות המלחמה, - עדה בת-חורין,

בדימוקראטיה ברוכה ורבת-חסד - ואכן ייחד אותה הגורל לתפקיד מיוחד במינו

בשעת הכרעה. מקור סיפוק רב הוא הדבר, שהשעה הגדולה ~~והמכרעת~~ הזאת לא

מצאה את יהדות אמריקה בלתי מוכנה או בלתי ראוייה ~~למשימה~~ ^{למשימה} התפקיד שנקבע לה.

הגברר למנהיגי ~~הנוער~~ בארצות הברית, ^ממי במוקדם ו^{מי} במאוחר, כי

רק לאחר שאמריקה תופעל בצורה ברורה וחד-משמעית כידיד אדיר ונאמן שלנו,

נוכל לקוות להתקדמות ^{ממשית} של עניינינו. וכן היה ברור, שיהיה צורך

לגייס את הציבור היהודי בארצות הברית, לעוררו ^{3/14/48} ~~למשימה~~ על המשמר, וללמדו

מה היא מטרותנו האמיתיות, ומהי הדרך הנכונה לפעולה.

החלט, ראשית כל, לקבץ ועידה, ועידה שתייצג באמת את כל יהדות

אמריקה, ואשר בה תיבחר ההודמנות ~~לעדה היהודית בארצות הברית~~ להגיע לידי

ביטוי נאמן בשאלות היסוד. ועידה זו, שנבחרה באופן דימוקראטי, נתכנסה

בסלון "ואלדורף אסטוריה" בניו יורק, בשלהי קיץ של שנת 1943. השאלה

העיקרית שעמדה לפני הועידה היתה החלטה התומכת ברעיון נקביליה היהודית.

המיעוט הלא-ציוני שבועידה עשה מאמץ נמרץ לשדל את הועידה, שלא מאשר שום

החלטה התומכת ברעיון ~~הנקביליה~~ היהודית. מיעוט זה חבט להימנע מפעולה,

בשם אחדות ישראל, ואף איים לפלוש אם לא יקבלו דעחו. סמו מן הדוברים

הציוניים הושמעים כבר נבנעו לדעה זו. דומה היה כי עוד מעט תצוץ ותעלה

הצעת פשרה, שלפיה יבחרו הציונים על הביעם ~~להגבלה~~ יהודית המגרת תמיכה

הלא-ציונים בעליה בלתי מוגבלת לא-ישראל. הסכנה היתה ברורה. אבל הנסיון

טוריסון, שהיו תולדה של הדין=וחשבון שיצא מלפני ועדת החקירה האנגלית=אמריקנית ושהיה בו, כשלעצמו, משום איום על ההכניה הציונית שלנו.

ז

כשהעבירה לבסוף בריטניה הגדולה את שאלת ארץ=ישראל לושות האומות המאוחדות, הוברר לנו עוד יותר, כי לארצות=הברית נועד המקיד מכריע בכל הדיונים על ארץ=ישראל בעתיד. כוחות ההנועה הציונית, שהיו משוכנעים כי תוצאות הדיונים באומות המאוחדות יהיו חלויות בעיקר בעמדה אשר תנקוט ממשלת ארצות הברית, הגבירו מאמציהם, וניגשו במלשנה מרץ והתמסרות, לגייס את כל התומכים בענייננו, יהודים ושאינם=יהודים. עיקר תפקידנו היה לשכנע את ממשלת ארצות=הברית להתייצב בראש תומכי העמדה היהודית, בהתאם לרצון האומה האמריקנית, שהובע לא פעם ברורות ומפורשות. ניהלנו מסע הסברה חינוכי רב מרץ ותנופה במשך כל שנה 1947, ועשינו הכנות מדוקדקות להביא את עצמולחנו לפני האומות המאוחדות.

זכה כולל אלא לא פלה

לכח האומות המאוחדות

ייצגנו את ענייננו בצורה רבת רושם ויעילה ביותר. זאת הייתה הדעה

הכללית. מעכשיו נחזץ היה להבטיח, כי הדין=וחשבון של ^{הצד} ~~הצד~~ נועדה האומות

המאוחדות לארץ=ישראל ואשר ברוב הדרוש של שני שלישי הקולות של חברי האומות

המאוחדות. היתה זו משימה עצומה שדושה מאמצים יוצאים מהכלל מצד הכוחות

המאורגנים של יהדות אמריקה ושל הציונות האמריקנית. באנו במגע עם כל משלחת

ומשלחת באומות המאוחדות שיכולנו לקוות להמיכתה, ולא חסכנו שום מאמץ לרכוש

את לבבה. בימים האחרונים של מושב העצרת הכללית שבהם הגיעה מתייחסת העצבים

לשיאה, לא היינו בטוחים כל עיקר, שיושב הרב הדרוש של שני שלישי הקולות בעצרת.

התוצאה היתה חלויה לחלוטין בזה, אם משלחת ארצות=הברית תפעיל את השפעתה

התוצאה על האומות הנתהנות כרגיל להנהגתה, ותמריץ אותן להצניע למען התכנית

התוצאה היא נחלה ההיסטוריה! המשלחת האמריקנית המריצה את שאר האומות בכל

החמיסות ללכת בעקבותיה ולהמוך בתכנית החלוקה. באותו יום היסטורי של ה-29

בנובמבר, 1948, נפתח העצרת, ברוב של 33 קולות נגד 13, את ההצעה הבין=לאומי

להקמת מדינה יהודית. (היתה זו נקודת מפנה בתולדות עמנו, נקודת שיא בפרשת

מאמצים וקרבנות של דורות רבים. הזוהר וההתהילה של אותה עעה ~~היתה~~ לא יועמו

לעולם, ושום דבר לא ימנע את חשיבותה העצומה של אותה שעה לגבי כל ההתפתחויות

התוצאה

אבל זה לא היה, כמובן, סופה של הפרשה, כי עד מהרה שינתה ממשלת ארצות-
הברית את עמדתה מן הקצה אל הקצה ב-19 במארס, 1948 הודיעה הממשלה
האמריקנית למועצה הבטחון, כי הואיל ותכנית החלוקה אינה ניתנת למימוש באמצעים
של שלום, על מועצה הבטחון להמליץ בפני העצרת הכללית, שתבקש למושב מיוחד,
על הקמת נשטר נאמנות של האומות המאוחדות לארץ-ישראל. בינתיים על מועצה
הבטחון לומליץ לפני הועדה הארצישואלית להפסיק את טאמצייה לממשלת תכנית החלוקה.
היה צורך להתחיל בכל הפעולה מחדש! היה זה צו-השעה לתת ביטוי יעיל
להתמרמרה הציבור על המיפנה המועזע שחל במדיניות הממשלה האמריקנית, ובע
מיליון יהודים הפגינו באסיפת המונים במדיסון סקוור גארדן פארק. חמישים אלף
חיילים משוחררים יהודיים צעדו בסך ברחובות ניו יורק, לאות מחאה. אסיפות
מחאה רבות נערכו בכל עיר ועיר בארצות-הברית. ידידינו נהעוררו לפעולה.
על ידי טאמץ עצום זה עלה בידינו להכשיל, ברבע האחרון ממס, את הנסיון (חמ)
להביא לידי ביטול של החלטת החלוקה, באסיון שהגדרים המסודר לו היה, לצעננו,
המסודר האמריקני. כשהתקרב יום ההצבעה, הוא המועד שנקבע לסיום תקופת
המנדט ולהברות מדינו היהודים, ניסתה הממשלה האמריקנית לבצע ברבע האחרון
תימרון מסדים קרן למנוע את העם היושב בציון להכריז על ייסוד המדינה.
הממשלה בקשה להעביר את הסוכנות היהודית בוועידה שביתה-נשק, ובהסכם חדש
על השלטת נשטר נאמנות ארצי בארץ-ישראל. כמה מנהיגים יהודיים וכמה מחברי
האקזקוטיבה של הסוכנות היהודית היו מוכנים לקבל הצעה זאת. הם חששו מפני
האיומים ומפני מעשי התגמול ~~באמצעות~~ במקרה שהסוכנות היהודית תסרב להיכנע.
למזלנו, סובו רוב חברי האקזקוטיבה האמריקנית של הסוכנות היהודית להכנע ~~להצעה~~
והתכנית של הממשלה האמריקנית לאומות המאוחדות ~~נדחתה~~ ב- במאי הוכרז על
עצמאות ישראל ועל ייסוד מדינת ישראל! שעה קצרה לאחר מכן ימד הנשיא טרומן
והכיר ושמית במדינת ישראל, בשם ממשלת ארצות-הברית.
את הנצחונות המדיניים בזירת האומות המאוחדות, נצחונות שסללו את הדרך
להקמת המדינה - יש לזקוף בעיקר לזכותה של יהדות אמריקה. ודאי, נצחונות אלה,
כשלעצמם, לא הקימו את מדינת ישראל. ~~ההכוחות~~ הכוחות הלוחמים האמיצים והנועזים
של היישוב הארצישואלי, אשר למרות היות ציודם דל ועליב, הוציאו את החלטת
האומות המאוחדות מן הכוח אל הפועל. וזאת, נוכח התנגדותן המלוכדת של מדינות
ערב, שפתחו במלחמה חמורה, ונוכח מכשולים רבים שהושמו בדרכה של המדינה

כי ארצות הברית ~~מבטלת~~ ^{העמידה} לשלא הפקיד מיוחד במזרח הקרוב. טובה
עניני ארצות=הברית ועניני העולם החפשי דורשת זאת. העמיד המדיני של מדינת
ישראל תלוי במידה רבה במדיניות האמריקנית בחלק עולם זה. בוור לנו, על יסוד
כל מה שנודע עד כה, כי מני וגמור עם ברית=המועצות לחדור למזרח הקרוב
ולהגשים, במידת האפשרות, ^{le}ההליך סובייטיזציה של חלק עולם זה. ברית המועצות
לא תהסס להקריב את ישראל כדי לרכוש ידידותו של העולם הערבי. יש בארצות
הברית חוגים בעלי השפעה, כגון חברות הנפט ושאר בעלי חזקה, שלא היו מהססים
מלהמליץ על מדיניות דומה לזו גם מצד אמריקה. איננו יכולים להעלות על
הדעת שהממשלה האמריקנית תכנע ללחץ מסוג זה והנקוט מדיניות הנזרה למסורתה,
~~לצמצם שגילותה לישראל ולהתחייבות המוסריות שלה; וכן אין להעלות על הדעת~~
שתנקוט מדיניות שהיא לדא לרוחם של אזרחיה, ברובם המכריע. אולם הלחץ הגובר
והולך עלול בכל זאת להביא הצלחה חלקית לחוגים האלה.
לפיכך עלינו להיות ערים לכל מקרה שלא יבוא. הגוף הציבורי היחיד,
שהוא מסור בכל לב לשליחות זו, הם ציוני אמריקה. עליהם אפשר לסמוך כי
ישרתו גם בעתיד כאשר שרתו בעבר, כשומרי הברית של האידיאל ההיסטורי וכחיילי
החזית, ~~המסכנים~~ להגנתה, במסירות ובעוז נפש.

הא.מ.
ד.ד.

10/11 -

ישנם הישגים מסוימים בעולם המדע, שנודעו בשם "פירצת נתיבה". פשיטתה
 מהירות של מעלה סמהירות הקול, נחשב הדבר לפריצת נתיבה כזאת. כן נחשבו
 לפריצת נתיבה קאנקר פיצול האטום, והיגרת המלאכותי. במקרים אלה ודנטיהם
 הבקיע האדם את החומות שהצרו. צעדיו מימי בראשית. כל פריצת נתיבה כזאת פתחה
 לפני האנושות שערי עולמות חדשים ובלתי פשהערים על כל האפשרויות העצומות
 הכרוכות בזה. כל פריצת נתיבה כזאת - יש בה כביכול משום מצוי בראשית.
 גם בתולדות האנושות ישנן פריצות נתיבה כאלה, אם פוליטיות ואם חברתיות
 או כלכליות. בתקופת הרנסאנס חלה פריצת נתיבה כזאת. וכן - בימי המהפכה
 האמריקנית והמהפכה הצרפתית; ולגבי עמי רוסיה - בימי המהפכה הרוסית. לאחר
 שנתרחשו מאורעות אלה בהיסטוריה, התחילה האנושות מתקדמת בכיוונים חדשים לגמרי.
 אכן, פריצת נתיבה אלה שינו את פני העולם.
 גם בתולדות העם היהודי נתרחו מאורעות כאלה, מאורעות בעלי אופי מכריע
 ומיוחד בסינו, שיש לראותם כפריצות נתיבה ממש. יציאת מצרים היתה פריצת
 נתיבה כזאת. מהן חורה מסיני והחפורות התנועה הנבואית בעקבות המאורע הזה,
 אף הם היו בגדר פריצת נתיבה כזאת בתולדות התפתחות האמונה הישראלית ובתולדות
 האנושות בכלל. שיבת ציון מימי עזרא ונחמיה וכן נצחון המכבים - כל אלה אחד
 מן המאורעות ההיסטוריים האלה שישם פתח להקופה חדשה וקורע חלונות לאופקים
 חדשים בשביל עמנו.
 לדעתי, הרי אחת מפריצות הנתיבה החשובות ביותר בתולדות העם היהודי היתה:
 קבלת ההחלטה על ידי האומות המאוחדות בנובמבר 1947 והכרזת העצמאות של מדינת
 ישראל במאי 1948. מאורעות אלה הבקיעו את חומות הגלות קנזות שנות אלפיים,
 שהצרו את צעדיהם של בני עמנו חסרי-הישיע ושמו עליהם מצור מסביב. ההחלטה
 הבינלאומית והכרזת העצמאות הישראלית פתחו שערים להקופה חדשה של חירות ושל
 עצמאות מדינית ורוחנית כאחת. שתי אלה שינו את הכול, ובכלל זה גם אותנו.
 התחלנו לחשוב אחרת, ולפעול ולדבר אחרת. התחלנו מוגישים הסוך הרגשות
 חדשות אשר היו זרות לנו במשך מאות בשנים. גילינו בחיכנו פנימה, אוצרות
 בל-ישוערו של מרץ ומקורות כוח, וכוח מיוחד לקבל על עצמנו ולהוציא אל הפועל

מְשִׁימוֹת שֶׁרָאוּ לָנוּ בְּעֵבֶר כְּאִילוֹ ~~אֱלֹהִים~~ הֵן לַמַּעֲלָה מִיְכוֹלֶהֶנּוּ.

מִהֶפְכוֹת שֶׁעָלוּ יָפָה הֵן-כְּמַעַט תְּמִיד - "שְׁעַר-הַפְּלָאִים" לְמַפְעָלִים גְּלִמְשִׁימוֹת
חֲדָשִׁים וְנוֹעָזִים. כְּמַעַט תְּמִיד הַמֶּהֱפֹכוֹת דּוֹחֶפּוֹת וּמַעֲמִידוֹת בְּשׂוֹרָה הַרְאִשׁוֹנָה מִסֵּפֶר
רַב שֶׁל אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא הָיוּ יְדוּעִים קֹדֶם וְאִשֶּׁר אֵף לֹא הָיוּ בֵּין רֵאשֹׁנֵי הַמַּגְנִיטִיסִים.
הָלָלוּ מִוִּפְיָעִים עַל הַצִּמָּה לַפֶּתַח-מִתְחַלֵּם וּמִקְבָּלִים תְּמִידִים חִינּוּנִים בְּבִיצוֹעַ הַמְשִׁימוֹת
הַחֲדָשׁוֹת וּגְדוּלוֹת. בְּמָקוֹם שֶׁהָיוּ כֹּן קֹדֶם אֵךְ מַעֲשִׂים, צוֹבְאִים כְּעַתָּה הַמוֹנִי-הַמוֹנִים.

כָּל זֶה אֵירַע אֲצִלָּנוּ אַחֲרֵי פְרִיצַת הַנְּתִיבָה לִפְנֵי עֶשֶׂר שָׁנִים. הָיוּ אֵלֶּה עֶשֶׂר
שָׁנִים עֲצוּמוֹת, אֲדִירוֹת-תְּהִילָה בַּחֲנֻנֵּן הַדִּינָאמִי, בַּמַּעֲשִׂים וּבַהִישָׁגִים לֹא-תְקוּדִים,
וּבַהֲגַנָּה גִּיבּוּרִים עַל גְּבוּלוֹת הַמְּדִינָה. עָשׂוֹר זֶה אֵין לוֹ כְּמַעַט אֶךְ וְדוֹגְמָא בַּחֲלוּדוֹת
עָמְנוּ. תְּשׁוּבָה מְרֻבִּים כָּל כֵּךְ הִתְחַלֵּם בְּנִסְגָּלֵי יָסוֹר. תְּקוּלוֹת רַבּוֹת כָּל כֵּךְ נִתְּגַשְׁמוּ
לַמַּעֲלָה מִכָּל הַמִּקְנָה. אֲשִׁלּוֹת רַבּוֹת כָּל כֵּךְ נִתְּבַדֵּם כָּלִיל.

עֶשֶׂר שָׁנִים אֵלֶּה הָיוּ לָנוּ שְׁנֹת מִבְּחָן. הָעוֹלָם כּוֹלּוֹ, וְגַם אֲנִי בַּעֲצָמֵנוּ, הָיִינוּ
מִתְּיָנִים לִרְאוֹת אִם אֲמַנֵּם יֵשׁ בּוֹ, בַּעַם הַיְּהוּדִי, אוֹתוֹ חוֹסֵן פְּנִימִי, אוֹתוֹ כּוֹחַ הַתְּמִידָה,
אוֹתָהּ עֲצָה וְחֹשֶׁה, וְאוֹתָהּ נִאֲמָנוֹת וְנִכְלָנוֹת לַהֲקַרְבָּהֶן כָּל אוֹתָן הַחֲכוּנוֹת הַדְּרוֹשׁוֹת
לְבִנְיָנָה שֶׁל מְדִינָה. וְהֵנָּה, בְּשֵׁשׁ עֶשֶׂר הַשָּׁנִים הָיוּ עָמִי הָעוֹלָם, וְגַם אֲנִי בַּעֲצָמֵנוּ,
עָדִים, מִחוּץ הָעֲרֻצָּה וְהַשְׁתָּאוֹת גְּבוּרֹת וְהוֹלָכוֹת, לִמְרֹאֶת הַדְּרָאמָה שְׁנִגּוּלָה
לִפְנֵינוּ, הַדְּרָאמָה שֶׁל קִיבוּץ גְּלוּיּוֹת וְשֶׁל בְּנֵי הָאָרֶץ, שֶׁל אוֹמֶץ, עוֹז וְגִבּוּרָה כְּאִשֶּׁר
עוֹד לֹא חָזוּ הָעוֹלָם עַד כֹּה אֵלֶּה לַעֲתִים וְחֻקוֹת, אוֹ שֶׁלֹּא חָזָה כָּלִל.

בְּשֵׁשׁ עֶשֶׂר הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה הִצְלַחַת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁלִימוֹתֶיהָ בְּצִנְהָ מְדִינָה מְמִשָּׁה,
לֹא בְּשִׁלְיֹת הַמַּטְרוֹת, כִּי אִם בְּהַסֵּס הַהִתְלַהּבוֹת, בַּהֲתַקְדְּמוֹת הַמְּהִירָה וּבְרוּחַ הַנוֹעָזָה
וְהַמִּיֻצָּה שֶׁל מְשִׁימוֹתֶיהָ. מְדִינַת יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂתָה תָּוִל בְּסִדְנָה וּבִשְׂדָה; בִּנְיָנָה בֵּים הַבְּאֹרִי;
בְּעִיר וּבְכִפּוֹר, בְּבִיצוֹת גְּבֻרָתָהּ, בְּבִתֵּי הַסֵּפֶר וּבְמִסְדּוֹת הָעֲלִיוֹנִים לְמִדָּע וּלְמַחְקָר;
לְשִׁרְתֵּים הַסּוֹצִיָּאֲלִיִּים וּבִנְחִיית הַלְשׁוֹן וְהַתְּרַבּוֹת הָעִבְרִית. יִשְׂרָאֵל בִּיצָחָה גַּם בְּשִׂדָה-
הַקָּרֵב - לַהֲשִׁתּוֹמְמוֹת יִרְדִּיָּה גִּלְמִינָה-לֵב אוֹיְבֶיהָ.

לִפְנֵי עֶשֶׂר שָׁנִים, אַחֲרֵי הַחֲלָטָה הַהִיסְטוֹרִית שֶׁל הָאוֹמוֹת הַמֵּאֻחָדוֹת, נִאֲמַתִּי בְּאִסְיָה
בְּנִיּוֹ יוֹרֵק, שֶׁנִּעְרַכָּה כְּעִין מְסִיבָה לְכַבּוֹד צִאֲתִי לְבִיקּוֹר בְּיִשְׂרָאֵל. בְּנִאוּמִי זֶה אִמְרָתִי:

"הַבּוֹנִים שֶׁלָּנוּ בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל יִצְטָרְכוּ לַעֲמֹד בְּנִסְיוֹנוֹת רַבִּים וּלְהַתְּגַבֵּר עַל
מַעְצוּרִים קָשִׁים, אֲבָל מִבְּטַחֲנִי שִׁיעֲמָדוּ בְּמִבְחָן הַשָּׁעָה. עֲדִיין לִלְיָהֶם לְחַפְּשִׁי
וּלְמַצּוֹ, לַעֲצֵם עֵינֵיִם פְּרִלִּיטוֹת חֲדָשׁוֹת. הֵם יִלְדִּי פֹר-הַמִּזְרָף. הֵם בָּאוּ

מארבע כנפות הארץ ומכל תפוצות הגולה, והגולה מִבְּיָעָה את חֻתְמָהּ על
כל אחד. מִוצֵאֵם מֵאֲזוּרִים תְּרַפּוּתִּים שׁוֹנִים וּמִרְקַע מְדִינַי שׁוֹנָה. הֵם מְבִיָּעִים
חֻוִּיּוֹת וּנְסִיוֹנוֹת אִישִׁיִּים שׁוֹנִים וְנִבְדָּלִים בִּיחֻד, וְאֵת כּוֹלָם יֵשׁ לִמְזַג לְחֻטִּיבָה
אוֹרֻגְנִית אַחַת. עֲלֵיהֶם לִלְמוּד כִּיצַד לֵהוּיּוֹת מֵאוֹחָדִים בַּעַת צָרָה וּסְבִלָּנִים בַּעַת
מְתִיחָה, וְכִיצַד לְהִנָּמֵךְ קוֹלָם שֶׁל יוֹצֵאֵי-דוֹפָן, שֶׁל אֲנָשֵׁי דוֹקְטְרִינָה וְשֶׁל קְנָאִים
לְמִינֵיהֶם, בְּתוֹךְ הַהִנּוּלָה הַעֲלִיזָה שֶׁל הַהֲלִיךְ הַבְּנִיָּה.

"בְּנֵי עַמָּנוּ", אִמְרָתִי אֵל, "יֵשְׁבוּ בְּאֶרֶץ שְׂאִינָה מְבַצֵּר שְׁנִבְנָה עַל יְדֵי הַסָּבֵעַ,
לְהִגָּנָחֵם מִפְּנֵי נְגִיפָה וּמִפְּנֵי זְרוּעַ הַמַּלְחָמָה" - כֹּאשֶׁר שָׁרְ שֶׁבִּסְפִיר עַל אֲנִגְלִיָּה,
אֶרֶץ הָאִיִּים. זֹהִי אֶרֶץ פְּתוּחָה מְכֻל צֶדֶק, אֲשֶׁר מֵאֵד יִקְשֶׁה לְהִגָּן עַל גְּבוּלוֹתֶיהָ
וְאֲשֶׁר בְּסִחּוֹנָהּ הוּא זִלְבוֹת פְּנִיָּה הָאֲמִיִּצִּים, בַּחֲכָמָה הַמְּדִינִית, הַבְּמִשְׁמָעַת
הַלְאוּמִית שֶׁל הָעָם הַיּוֹשֵׁב בְּתוֹכָהּ. אֵת אֲשֶׁר וּכְשׁוֹ בְּגִבּוּרָה - יִצְטָרְכוּ לְשִׁמּוֹר
בְּהַבּוֹנָה. אֲבָל הָרוּחַ, הָרִצּוֹן וְהַיִּכּוּלָה לֹא יַעֲדֶרֶת. מֵהֶם, וְהֵם לֹא יֵאָכְזְבוּ.
לַעֲתָ מִבְּחֵן."

בַּיּוֹם, מִקֵּץ עֶשֶׂר שָׁנִים, אֲנִי גָּאָה שְׁבִיכּוּלָתִי לְחַזֹּר עַל הַמִּסּוֹךְ הָאֲחֵרוֹן
שֶׁבְּאוֹתוֹ נֵאֻם -- "הֵם לֹא יֵאָכְזְבוּ לַעֲתָ מִבְּחֵן" - כִּי אֲכֵן הֵם לֹא הִכְזִיבוּ לַעֲתָ
מִבְּחֵן.

אוֹלָם, לֹא רַק אַתֶּם בְּמִדֵּינַת יִשְׂרָאֵל לֹא יֵאָכְזְבוּ. גַּם יְהוּדֵי הַתְּפּוּצוֹת לֹא הִכְזִיבוּ.

נאמנות היתה איתנה נפשנותם - מיטענה אדירים יהיה אשר יזיה תואר האצילות
שהיטוריה תכבד בו את יהודי הדור הזה על מסירות הנדירה לאידיאל, אך
משנכח אני כי בני-עמנו האמיצים שבתוך גבולות ישראל ואחיהם ואחיותיהם,
שותפיהם ונאמנים, שמחוץ לגבולות אלה, יהיו שותפים שווים לתואר זה - חלק
במק.

מה הביאו עשר השנים האחרונות לעם היהודי? - לא רק ביה לאומי; לא רק
מעמד של אומה חופשית וריבונית; לא רק מקום=מפלס ומקור חיים חדשים והקווה
חדשות, לכאות אלפים מאחינו - פליטי חרב שהעולם הגדול והנוחב סגר שעריו
בפניהם; לא רק ציביליזאציה חדשה העולה כפורחת, מזיגה מנפלאה של ישן
וחדש; לא רק ארץ שקמה מהריסותיה, מן העזובה והשממה של מאות שנים רבות -
אשר בה וחזינה עיניך כעשה היפנה, כוח נעורים, מבטי נעורים ותקוות
נעורים. אבל עשר השנים האחרונות האלה החזירו לעמנו גם את גאוונו שאבד, את
הבטחון שלו בלוחמה עצמו שהפסיד כמעט לחלוטין במסיבות באכזריות של
מאות השנים שחלפו. עשר השנים האחרונות האלו הצילו אותנו מצפורני היאוש
המר, אחרי זנועות הנאציון שהפילו את רוח עמנו עד דכא. הקשור האחרון העלה
לנו ארוכה והחליט מזור לעצמותינו! הוא החזיר לנו את אחישת ערכנו הלאומי
ושליחתנו פעם. לאחר כמה טלטולים מסתפנים ונזאשים בדרכי עקלתון, שב
העלתה אותנו ההיסטוריה על דרך המלך של יעודנו הלאומי.

האוכנס תמה ונשלמה סלאכתנו, אחרי עשר שנים נהדרות מספריות ורבות גבורה
אלה? מלאכתנו לא הושלם עד אשר יגמר הההליך של קיבוץ הגלויות; עד אשר
המשק הלאומי של מדינת ישראל יהיה יציב; עד אשר ישירו השלום והשלווה
בגבולות מדינת ישראל ואויביה מסביב יחדלו מאיגסים ומתטרדות.
בעיות רבות וגדולות, תשימות ועומדות מלפני עשר שנים, עדיין לא מצאו
את פתרון. המלחמה עם השכנים הערבים לא נסתיימה. יש שביהם=נשק ~~בבצבמה~~
~~מקבנות אנבה מרובנה~~, ואין שלום. עצם נוכחותו של חיל=האופות המאוחדות
בגבול ישראל משמש הוכחה, אם יש צורך בהוכחות, כי אין שלום. ההסגר הימי
והחרם הכלכלי הערבי נגד ישראל נמשך והולך. המלאי העצום של נשק וציוד

שְׁנוֹכַשׁ עַל-יְדֵי מְדִינֹת עֶרֶב, עַל הָרֹב מִמְּקוֹרוֹת סוֹבִיטִיִּים, אֵן לֹא מִמְּקוֹרוֹת
סוֹבִיטִיִּים בְּלִבָּד, מִהֲנֹה אֵינֶם מִתְּמִיד עַל בִּטְחוֹנָהּ שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל. כֵּן
מֵאֲזִינָה עַל שְׁלוֹם יִשְׂרָאֵל הַעֲמִנְתָּה הָעֲרָבִית לִמְלַחְמָה, וְגַם בְּאִיחָנָדִים
הַמְּדִרְאִטִיבִים שֶׁל אֲרָצוֹת עֶרֶב שֶׁהִנָּצְאוּ אֶל הַפּוֹעֵל בְּזִמָּן הָאֲחֵרוֹן. לְנוֹכַח מְסִיבוֹת
אֵלֶּה נֹאֲלַכָּה יִשְׂרָאֵל לְהַפְנוֹת חֵלֶק נִיכֹר מֵהַכִּנְסָתָהּ הַלְּאוֹמִית הַמוֹגְבִּילָה מִפְּעוּלוֹת
בִּיְנוֹי חֲבֵרָתִי אֶל צוּרֵי הַגְּנָתָהּ שֶׁל הַמְּדִינָה.
בְּעֵינֵי פְּלִיטֵי עֶרֶב לֹא בָּאָה עַל פִּהֲרוֹנָהּ. הַמְּעֹרֵב הַקָּדִישׁ יָחַד תְּשׁוּמָת לֵב
לְמַשְׁלוֹת עֶרֶב וּלְמַמְלֹחֶיהָ. הַצְּבָאִיֹּת מֵאֲשֶׁר לַעֲמִי עֶרֶב וּלְצוּרֵיהֶם הָאֲנוּשִׁים
הַמִּיִּנִימָאֲלִיִּים. עַל אֵף בְּעֵינֵי הַפְּלִיטִים ~~אֲצִיזִים~~ שֶׁלָּה עֲצָמָה הַדּוֹחֶקֶת לַמְּדִי, הִיְתָה
יִשְׂרָאֵל מִיִּכְנָה לְהָרוֹם תְּרוּמָה נִיכֹרָה לְפִתְרוֹן בְּעֵינֵי פְּלִיטֵי עֶרֶב, שֶׁנוֹצְרָה לֹא עַל-יְדֵי
מְדִינַת יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עֶקֶב הַתְּנַסְּפוֹנָהּ שֶׁל מְדִינֹת עֶרֶב, וְכַחֲצִיָּה מֵהַתְּגִירוֹתָן הַצְּבָאִית
בְּהַחֲלָטָה הָאוֹמֹת הַמֵּאוֹחֲדוֹת. מְדִינַת יִשְׂרָאֵל חָכְמָה זִמָּן רַב לְוֹעִידָתָהּ=שְׁלוֹם, אֲשֶׁר
מִמְּשָׁלוֹת עֶרֶב לֹא אָבוּ לְשִׁמּוֹעַ עֲלֶיהָ; וְוֹעִידָתָהּ=שְׁלוֹם אֲשֶׁר בָּהּ אִפְסָדָהּ לְדוֹן גַּם
בְּשֵׁאלַת הַפְּלִיטִים וּלְהַגִּיעַ לִידֵי הַסִּכְמַת הַדִּינָה בְּנִידוֹן הַצְּעוֹת מִסַּגִּימֹת. מְדִינַת
יִשְׂרָאֵל חָכְמָה זִמָּן רַב לְוֹעִידָתָהּ כִּזְאֵת, אֹו לִיּוֹזְמָה מִצַּד מִמְּשָׁלוֹת אֲחֵרוֹת, הַמְּתִיחֶסוֹת
בִּידִידוֹת לְיִשְׂרָאֵל וּלְעֶרֶב כְּאֶחָד, מִמְּשָׁלוֹת שֶׁהֵינָה מוֹכְנוֹת לְהַעֲדִיף אֶת הַגְּזוֹרִמִּים
הַהוֹמָאנִיטָאֲרִיִּים, הַכְּרוּכִים בְּשֵׁאלָה זוֹ, עַל פְּנֵי תְּמִוּנֶיהָ הַמְּדִיגִיִּים שֶׁלָּהֵן.
הַבְּעִיּוֹת הָאֵלֶּה נִרְאִין אֶחָד - בֵּין הַשָּׂאֵר: מִלֹּאכְתָּנוּ לֹא חֶמָּה וְנִשְׁלֵמָה!
הַעֲשׂוֹר הַשֵּׁנִי יִזְעַק לְפִתְרוֹנִים. וְעַד אֲשֶׁר יִמָּצְאוּ הַפְּתִירוֹנִים הָרִי כֹל אֵלֶּה שֶׁפִּתְחוּ
בְּמֵאמֶץ הַזֶּה שֶׁל בְּנֵי הַמְּדִינָה - חִיִּיבִים לְהַמְשִׁיךְ בְּסִילֹהֵי הַחֲפִקִיד עַד גְּמִירָא.
וְאֵנוּ תְּפִילָּה ~~הַמְּדִינָה~~ לְאֱלוֹהֵינוּ וְאֱלוֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֲשֶׁר נִטָּה חֶסֶד לְדוֹר
הַחֲלוּצִים וְהַבּוֹנִים הַזֶּה, כִּי יִבְרַךְ אֶת מַעֲשֵׂי יְדֵינוּ וְאֶת מַעֲשֵׂי יְדֵי הַבָּאִים אַחֲרֵינוּ,
בְּמִלֹּאכֶת הַקּוֹדֶשׁ אֲשֶׁר לִפְנֵינוּ.